

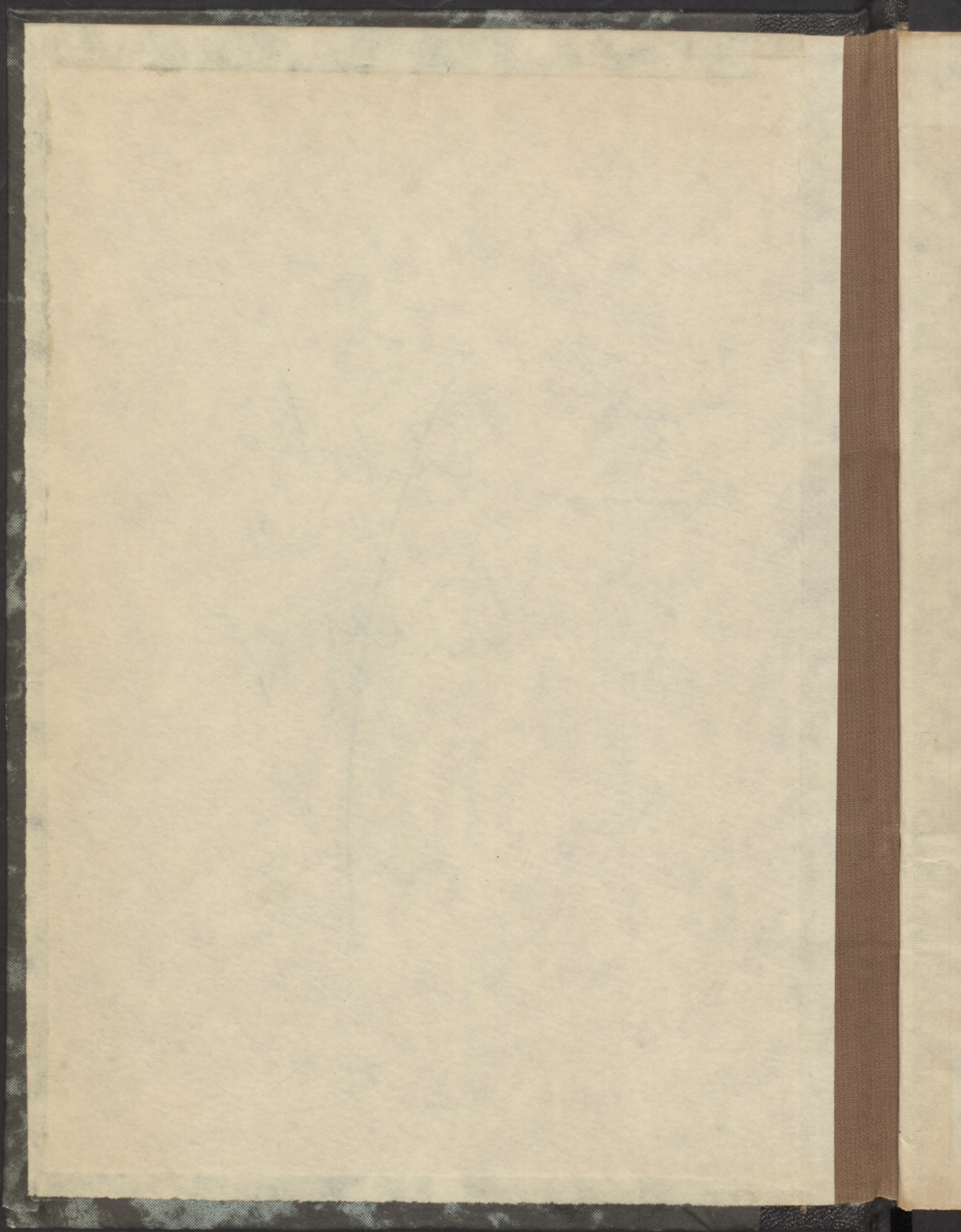
616.394

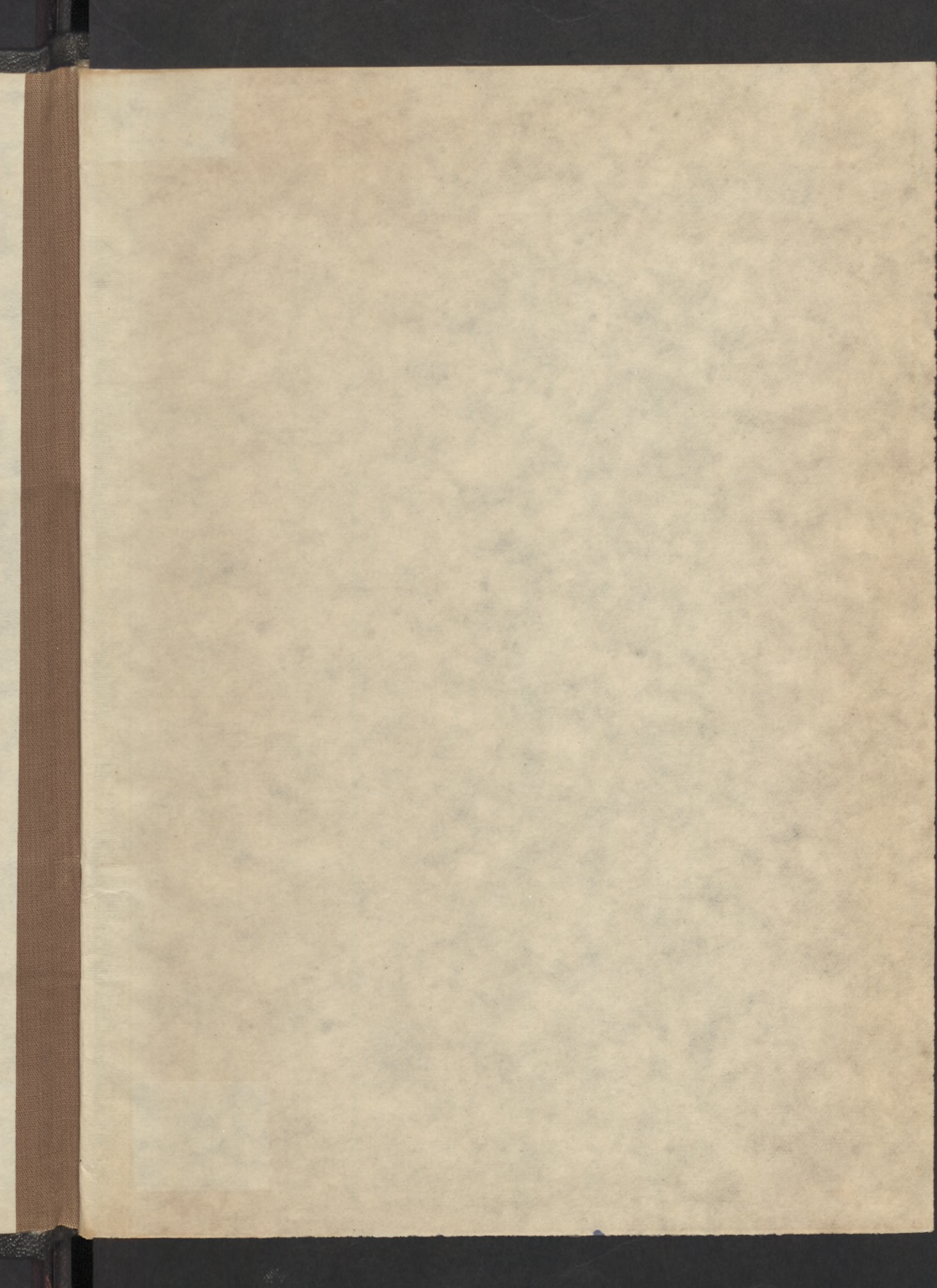
= 90/a

Méhely :

A M.
FAJVEDELEM...

2467

616

114

616394
=90100

ZÁRT ANYAG

A MAGYAR FAJVÉDELEM IRÁNYELVEI

IRTA
S A DEBRECENI URÁNIÁBAN 1926 ÉVI MÁJUS 6-ÁN
FELOLVASTA

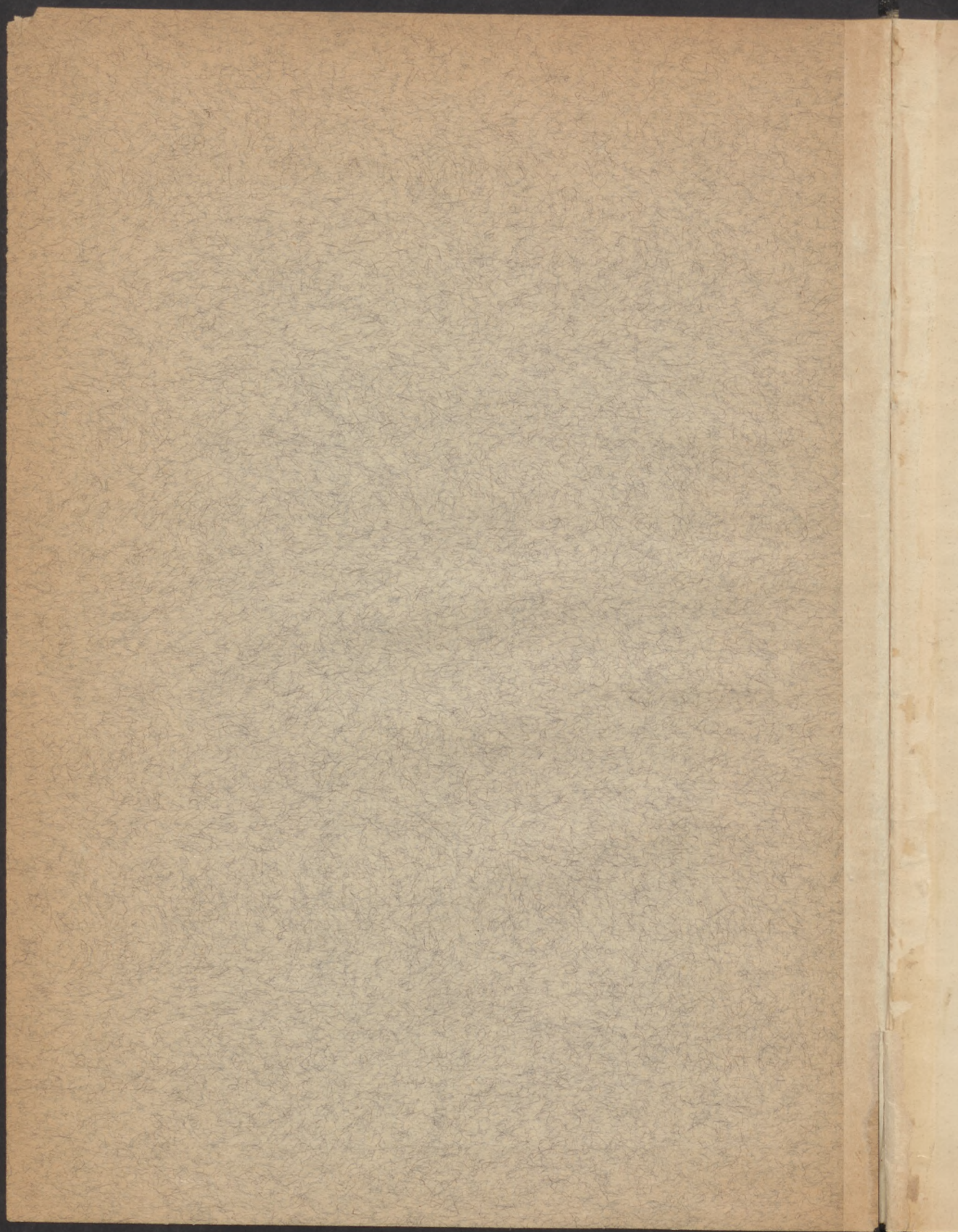
MÉHELY LAJOS
EGYETEMI TANÁR

1926

Held irodalmi és nyomdavállalat Bpest II., Margit-körút 7

2467

Dr. Hóman Bálint
Redves Raktárunknak
szíves emlékéül
Méhely Lajos

A MAGYAR FAJVÉDELEM IRÁNYELVEI

IRTA

S A DEBRECENI URÁNYÁBAN 1926 ÉVI MÁJUS 6 ÁN

FELOLVASTA:

MÉHELY LAJOS

EGYETEMI TANÁR

1926

Held irodalmi és nyomdavállalat Bpest II, Margit-körút 7.

H.

2467

Z.H.

616394-90/d

Ciszágos Széchényi Könyvtár

Leltári szám:

V542-k054 / 1964

1986

R 1965

~~F.283~~

Az országban aligha van olyan művelt magyar ember, akinek mélyen ne vésődött volna lelkébe az a mélabús kép, melyet a legnagyobb magyar költő az ő legremekebb alkotásában festett meg az udvari ármány által halálra sebzett, halni készülő öreg Toldi Miklósról.

Látjuk a lenyugvó napot, amint visszapillant, amint visszatekint a mezőre, a falura, Nagyfalu helységben a Toldi kertjére, fűre, fára s a kis kőkeresztre, de legfőbbképen „Toldit, az öreget, nézte, hogyan térdel a sir dombja megett“.

„Nincsen már hajának egy fekete szála,
Öveig lenyúlik szép ezüst szakálla,
Szép fehér szakálla, melyet a mig térdel,
Kebelére kulcsol összefont kezével“.
„Imádkozik ottan csendesén és mélán,
Néha egy könny csillog szeme alsó héján,
Néha, de csak ritkán, megmoccan az ajka,
Ám egy hang, mi nem sok, annyi sincsen rajta“.

Toldi, a királyi udvartól őszinteségeért, becsületes igazmondásaért elüldözött magyar hős, a hadverő vitéz, egy emberöltőn át a magyarok ellenségeinek s az emberi hitványságnak réme, magába térve, csendes lemondással ássa sirját, — „keresi a megígért jobb hazát“.

Ebben a szomorú hangulatban toppan be hozzá Pósfalvi János, akit Toldinak az udvarnál hagyott barátai küldtek, adja tudtául, hogy „a hős magyarnak vége, leányágra szállott régi dicsősége“.

„Játék van Budában, fényes harci játék,
Sok magyar kidőlt már, de egy olasz áll még:

Olasznak süt a nap, annak áll a világ,
Magyar! este van rád, neked jó éjszakát,

Karján a paizs, melyet viadalban nyere
Rajta országczimer, hazánk szép czimere;
Eladó a czimer, nem is nagyon drága;
Nem arany, nem ezüst, — kis vér a váltsága.
„De nincs a hazában, hiába keresnél,
A mely azt kiváltja, egy kanál becses vér,
A mi van, az olcsó, nincsen semmi ára,
Ingyen öntik a vár szomszjú piaczára!

Most az olasz, mint egy him páva, kevélyen,
Országczimerünkkel hazájába megyen . . .“
„A pokolba megyen!“ rivalkodik Toldi,
„Vén sas, ifjodjál meg, nem érsz rá meghalni!“

—

„És az ősz levente, e szavakat szólva,
Kiugrék a sirból, mintha ifju volna;
Háborus tenger lőn lelke, melynek habja
Tűzokádó hegytől fel vagy forralva.

S monda: „Vidd hírül az öreg czimboráknak,
Hogy a vén bajnokot sir fenekén láttad:
De a lelke ott lesz a viadaltéren
Vérboszuját állni az idegen véren“.

*

Kedves magyar testvéreim! Betűszerint reánk illenek azok a zokogó érzések, az a borongó, lemondó hangulat, mely annak idején az ősz Toldi Miklóst eltöltötte s a trianoni átok óta minden igaz magyar lelkét átjárja.

Magyar véren szerzett ezeréves szép hazánk galádul szétszaggatva, magyar testvéreink milliói rabigába hajtva, a honmaradottak pedig kifosztva és megalázva, egymást nem ismerve, de egymást marva . . .

Ez a kép, ez a megőrzítő kép vigyorog reánk mindenhol az ő sátáni ábrázatával. Ezzel ébredünk és ezzel alszunk el. Ez szövődik minden érzésünkbe és minden gondolatunkba, mi pedig halálos egykedvűséggel, szárnyaszegetten hullunk bele a tespedés, a lemondás, a kishitőség ölü mocsarába!

Sokszor már magam is azt hiszem, hogy „elvégeztetett“. Magamat is elfog a kétség, vajjon nem vagyunk-e már felravatalozva, vajjon nem ácsolja-e már az asztalos a koporsót, „egy egész nemzetre valót“?

Mert mai nap is „játék van Budában“, a melyben „sok magyar kidőlt már“ s ellenségnek süt a nap, „annak áll a világ“.

Mai nap talán nem olasznak, de rácnak, csehnek, oláhnak, osztráknak s más egyébnek hívják az ellenséget, de ez az ellenség is elragadta az ország címerét, mert *megcsonkította a hármass halom, a négy folyó s a kettős kereszt teljességét.*

Ez kedves testvéreim tagadhatatlan és szörnyű valóság, de azért tenger-bánatunkban sem szabad annyira elkeserednünk, hogy önnön-magunk ássuk meg sirunkat.

S ha volnának közöttünk oly kicsinyhítűek, akik ezt már megcselekedték volna, még azoknak is ki kell vetközniök lelkük csüggetegségéből s a vén Toldi Miklóshoz hasonlóan meg kell ifjodniok, hogy segítsenek „vérboszut állni az idegen véren!“

Magamat is ez vezérelt ebbe a szép és nagy városba, az alföldi magyarság meleg fészkébe, ahol a Turul madár költ, ahol magyar róna ölelkezik az éggel, ahol magyar elszántság tüze lobog a szemekben, ahol acélosan feszül a magyar izom s magyar vér lüktet a szív ereiben.

A debreceni ébredők hívására eljöttem magyar testvéreim közé, hogy kibontsam a háromszínű lobogót és megindítsam a küzdelmet az idegen vér ellen, mert a veszedelem, ez az üreges szemű sápadt rém, már itt ólálkodik a küszöbön s még csak egy kis nemtörődömség és megfordíthatjuk Hungária címerpaizsát . . .

Elérkezett az utolsó órája, hogy megindítsuk a harcot a magyar vér érdekében, csak hogy még nem Toldi Miklós buzogányával s nem az ő „hétollú botjával“, hanem azokkal a fegyverekkel, melyeket csak sok évtized odadó munkájával lehet megkovácsolni, a tudomány kohójának szent tűzében keménnyé acélozni s a faj szeretetében fogant és a faji önérzet által táplált lelkesedéssel lehet élesre köszörülni.

Úgy hiszem, hogy az én fegyvereim, az én negyvenhét évi munkásságommal egybehordott élettudományi ismereteim is ilyenek s e fegyverek forgatására ím most debreceni testvéreimet is meg akarom tanítani, hogy azután, ha a belátás terjed, kellő készséggel s egyesül erővel siessünk minden oldalról szorongatott s teljesen magára hagyott magyar fajunk, a magyar vér védelmére!

*

Magyar vér! Mily szokatlanul, mily idegenül, sőt visszásan hangzik e szó sokak fülében!

Hát van magyar vér is? Hát nem minden emberi vér egyforma? És ha van, hát milyen a magyar vér?

Súlyos, sorsdöntő kérdések ezek, amelyekhez csak nagy hozzáértéssel s nagyon tiszta lélekkel szabad hozzányúlni, mert e kérdések

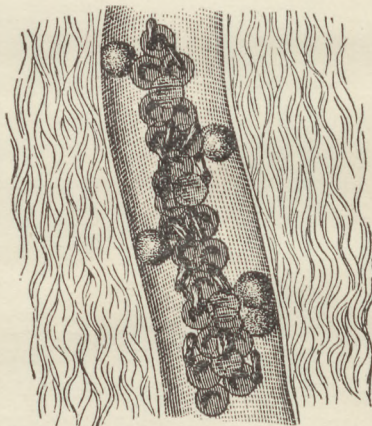
mindegyike kétélű fegyver, mely nemcsak az avatatlanban ejt kárt, hanem annak is vesztere lehet, akinek érdekében szellőztetjük mibenlétét.

Már *Goethe* megmondta, hogy „a vér nagyon különös nedv“ s mai nap már tudjuk, hogy ez a különös nedv az állati és emberi szervezet legsajátabb, legkülönlegesebb és legjellemzőbb szövete.

Ez a folyékony szövet az ő vérsavójával s a benne úszkáló többféle fehér és vörös vérsejtjeivel, voltaképpen egy örökké zakatoló vasuti vonat, amelynek apró vagonjai, a *vörös vérsejtek*, táplálékkal megrakodva sietnek a test szerveinek mindig éhes sejtjeihez, hogy nekik a táplálékot s az annak feldolgozásához szükséges oxigént átadva, ott viszont megrakodjanak a sejtek bomlástermékeivel s ezt a sok mérges anyagot elszállítsák a kitakarító állomásokra, a tüdőbe, májba s a vesébe.

Az itt bemutatott 1. képen egy kis eret látunk a benne úszkáló vérsejtekkel.

A véráram közepén görögnek — rohannak a lapos körkoronghoz hasonló vörös vérsejtek, amelyek száma a férfi vérének köbmilliméterében kereken öt millió, a nő vérében azonban egy fél millióval kevesebb. A véráram szélén inkább egyenként úszkálnak a gömbölyű fehér vérsejtek, amelyek száma sokkal kevesebb, mert egy köbmilliméterben csak 5—6 ezer foglaltatik, úgy hogy mintegy 350 vörös vérsejtre csak 1 fehér vérsejt jut.

1. kép. Kis véredény a véráram vörös és fehér vérsejtjeivel. *Ranke* rajza.

A vér vörös színét a vörös vérsejtekben foglalt *haemoglobin*, bizonyos, a chromoproteidok csoportjába tartozó összetett fehérjevegyület okozza, melynek alkotó elemei a szén, a hidrogén, nitrogén, kén és vas. Nevezetes tulajdonsága, hogy könnyen fölveszi az oxigént s laza vegyületet alkot vele. Ilyen állapotban *oxyhaemoglobin* a neve s így jut a lüktető erek útján a szövetekbe, ahol az oxigént átadja s 94·09% *globin*- és 4·47% *haematin*-ra esik szét.

A haematin, vagyis a *vérfesték* minden gerinces állat vérében egyforma, azonban a globin, vagyis a *vérfehérje*, *fajlag különböző*. Ez okból tehát a vérfehérje is részese a csirasejtekben s más szervekben foglalt, az egyes fajokra jellemző **faji fehérjének**.

A faji fehérje az a különleges fehérjecomplexum, mely a szervezet minden porcikáját kitölti, azonban legjellemzőbb alakjában mégis a minden szövet tápláló vérben s a fajt fenntartó csirasejtek plazmájában,

az ú. n. idioplasmában van meg, ahol *mintegy sűrített kémiai és vitális energiával van telítve*.

A különböző fajok fehérjevegyületei látszólag ugyan egyformák, azonban kémiai szerkezetük finomságaiban lényegesen különbözők s ennek megfelelően a bennük rejlő különleges energiák által a szervezet morfológiai alkatára és pszichikai nyilvánulásaira is rányomják a maguk bélyegét.

Igy pl. a tyúktojás fehérje és sárgája látszólag ugyanolyan, mint a kacsatojásé, de azért a tyúktojásból mégsem kél ki soha kacska és a kacsatojásból sohasem tyúk, mert a csiraplazma specifikus fehérjében évszázrezredes fejlődés folyamán *megállandósult kémiai stukturák vannak letéve, amelyek megfelelő s csak egyféleképpen nyilvánuló energiákkal vannak telítve, mely okból csak fajlagosan működhetnek*. Az ilyen finom különbségek szabják meg a vér s az örökítő testecskék fajiságát.

Abderhalden, az organikus kémia világhírű buvára kiszámította, hogy ha valamely fehérjemolekula csak húsz építőköből (atómból) van összetéve, az isomer vegyületek száma, amelyek csak az építőkövek sorrendjében különböznek, kereken harmadfél trillió s ehhez járul még a magukban az építőkövekben foglalt isomériák sorozata.¹

Mint ahogy a földön élő állatfajok száma kereken félmillió, semmi akadály sincs annak, hogy minden fajnak, sőt a fajok minden szervének meglegyen a maga külön fehérjevegyülete. Ezeknek a különleges fehérjéknek az összege az, amit *faji fehérjének* nevezünk s amelynek a componensei minden fajban más és más arányban, tehát más kombinációban vannak meg.

Ennek alapján kezdjük most igazán megérteni az egyes életfolyamatokat, így pl. az emésztést.

Régebben azt hittük, hogy az emésztés legfőbb feladata a táplálék feloldása, vagyis felszívható állapotba juttatása. Ma tudjuk, hogy a feloldott, de még idegenfajú fehérje ellensége szervezetünknek, úgy hogy ilyen állapotban nem szabad a vérbe jutnia. Az emésztőszerveknek az idegenfajú fehérjéket, pl. a marhahúst, előbb fel kell bontaniok s akként kell újra építeniök, hogy az illető szervezet specifikus fehérjéihez, tehát az emberi fehérjéhez, váljanak hasonlókká.

Az idegenfajú fehérje egyaránt ellensége a szervezetnek, akár táplálék, akár vér, vagy idegenfajú csirasejtek alakjában jut a testbe.

Bizonyítja ezt pl. a kigyóméreg, mely ha közvetlenül kerül a vérbe, halált okozhat, de ha a gyomorban felbomlott, elveszti mérgező hatását. Bizonyítják továbbá a szervi átültetés (*transplantatio*), a vérátömlesztés (*transfusio*) s a nehéz szülés és a selejtes korcsivadék esetei.

¹ Grosser O., Die Lehre vom spezifischen Eiweiss; Anatom. Anz., LIII, 1920, 50. l.

Ismeretes, hogy a szervi átültetés csakis az ú. n. *autotransplantatio* esetében jár teljes sikerrel, amikor az illető egyén saját testéből vett szövetharmonikusan beleolvad a sebhely szöveteibe s ott állandóan meg is marad. Ellenben a más egyénből vett ültetvényt a test kilöki és saját szöveteivel helyettesíti, még pedig annál gyorsabban, mennél távolabbi rokonság van a két egyén között.

Hasonlóképpen vagyunk a *vérátömlesztéssel* is, amennyiben sokszoros tapasztalatból kiderült, hogy *a vérnek is megvan a maga egyénisége* s a vérátömlesztés csak akkor sikeres, ha a véradományozó és a vérbefogadó rokon vércsoportokhoz tartozik, mert ellenkező esetben súlyos, sőt végzetes tünetek jelentkeznek a vérbefogadón.

Igy, hogy csak az irodalom legpregnansabb eseteire² hivatkozzam, idézem *Brehm*-et, aki 179 esetben ömlesztett át vért s 4 esetben, amikor a vércsoport rosszul volt meghatározva, súlyos tünetek jelentkeztek.

Nem kevésbé meggyőzők *Jervell* kísérletei, mert amidőn 2 esetben tévesen voltak a vércsoportok meghatározva, 1 esetben súlyos sárgaság állt be, a másik esetben pedig három óra alatt meghalt a beteg.

Legnyomatékosabbak azonban a rochesteri Mayo-klinikán szerzett tapasztalatok, ahol 1917-ben 726 vérátömlesztést végeztek. Minthogy a vércsoportokat a legnagyobb gondossággal állapították meg, a vérátömlesztés csaknem kivétel nélkül sikerült, azonban — mint utólag kiderült — a véradományozó csoportja hét esetben rosszul volt megállapítva s e hét beteg közül 5-ön nagyon súlyos tünetek mutatkoztak, 2 pedig rövid idő alatt meghalt.

Ezek a tapasztalatok kétségtelenné teszik, hogy minden emberre, illetőleg, minthogy minden ember bizonyos fajtához tartozik, *minden fajtára nézve van rokon és van idegen vér*. A rokon vér semmiféle alakban sem tesz kárt az emberben, ellenben az *idegen vér mindenképpen veszedelmes, tehát ellenséges*. Ennek megvilágítására azonban egy kis alapvetésre van szükségünk.

A vérnek, mint a faji fehérje egyik legfőbb hordozójának biochemiai tulajdonságait már régóta a buvárok egész serege kutatja.

Már 1874 óta (*Landois*) tudjuk, hogy némely vérsavó összecsomósítja, vagy, ahogy ma mondjuk, *agglutinálja* más állatok vörös véreseit, azonban csak 1899-ben jött rá *Shattock*, hogy bizonyos súlyos betegségekből szenvedő emberek vérsavója egészséges emberek vörös véreseit agglutinálja.

Mai nap már számításon kívül hagyjuk a betegségeket, mert *Landsteiner* (1900) s később *Jansky* és *Moss* (1910) kimutatta, hogy egész-

² *Leone Lattes*, Die Individualität des Blutes; *Schiff* fordítása, 1925, 120. l.

séges emberek vérsavója is összetapasztja más emberek vörös vérséjtjeit, még pedig akként, hogy az emberek e tekintetben négy csoportot alkotnak.

E csoportok, ha az Amerikában elterjedt *Jansky*-féle nevezettant követjük, az alábbiak:

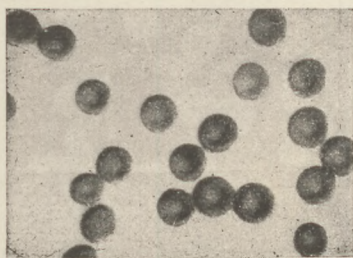
I. csoport. A vérséjteket egyetlen más csoport vérsavója sem, azonban a vérsavó valamennyi csoport vérséjtjeit agglutinálja.

II. csoport. A vérséjteket az 1. és 3. csoport vérsavója, a vérsavó pedig a 3. és 4. csoport vérséjtjeit agglutinálja.

III. csoport. A vérséjteket az 1. és 2. csoport vérsavója, a vérsavó pedig a 2. és 4. csoport vérséjtjeit agglutinálja.

IV. csoport. A vérséjteket valamennyi más csoport vérsavója, azonban a vérsavó egyetlen más csoport vérséjtjeit sem agglutinálja.

Agglutinatio-nak nevezzük azt a jelenséget, amidőn egy bizonyos vérsavó agglutininje a neki idegen vérnek a vérséjtjeit védekezésképen összetapasztja, vagyis *összecsomósítja*. (2. és 3. kép).

2. kép. Normális vörös vérséjtek
physiologiai konyhasó-oldatban.
(*Lattes* művéből.)

3. kép. Ellenséges vér okozta csomósodás
(*isoagglutinatio*). (*Lattes* művéből.)

Az említett négy vércsoport reakciói nagyon állandók; sem az életmód, sem a környezet befolyásai, sem orvosszerek vagy vérátömlesztés által nem módosíthatók. Sőt azt is tudjuk, hogy a *vér biochemiai struktúrája szívósan öröklődik*, még pedig a *Mendel*-féle széthasadó örökléstartörvény értelmében.

E tekintetben különösen *Dungern* és *Hirschfeld* vizsgálatai fontosak, amennyiben 72 családhoz tartozó 348 egyénre vonatkoznak s 12 esetben három nemzedékre terjednek ki.

Ezekből kiderült, hogy a vér ismeretes kétféle agglutininje (A illetőleg B) közül csak az jelentkezik a gyermekben, amely a szülők egyikének sajátja volt. Ha mind a két szülő ugyanahhoz a vércsoportához tartozik, akkor valamennyi gyermek is ugyanilyen vérű, de ha csak az apa

vagy csak az anya rendelkezik az illető vérstrukturával, akkor többnyire csak a gyermekek egy része öröklí ezt, ha pedig az illető vérstruktúra sem az apának, sem az anyának nem sajátja, akkor sohasem jelentkezik a gyermekeken.

Ebből pedig az következik, hogy egy család tagjai tartozhatnak ugyanegy vércsoporthoz, de éppen úgy valamennyi vércsoport is előfordulhat a családban, miértis, ha pl. vérátömlesztésről van szó, a vér-
adományozó csak abban az esetben lehet az apa, az anya, vagy a testvérek valamelyike, ha előzetesen megállapítottuk, hogy vérében sem ellenséges vértapasztó (*isohaemagglutinin*), sem rendszerint velejáró ellenséges véroldó (*isohaemolysin*) nem foglaltatik.

*E tekintetben még az anya és gyermeke is teljesen idegenül, sőt ellenségesen állhat egymással szemben, mert ha az apa idegen vércsoporthoz tartozó, megtörténhetik, hogy az anya vérsavója agglutinálja a magzat vörsejtjeit s így keletkezik az anyaság állapotában az a sok súlyos mérgezés (toxaemia és eklampsia), amelynek oka Mac Quarrie, Ottenberg, Gruhzt, Williams-Pilman és mások szerint az anya s a gyermek vérének összeférhetetlenségében rejlik.*³

Ennek pedig az a tanulsága, hogy ne tegyük ki az anyát és a gyermeket ilyen életveszedelemnek, hanem hassunk oda, hogy a házasságban csak olyan vérmek kerülhessenek össze, amelyeket veszedelem nélkül lehet egymásba átömleszteni. Ilyen feltételek mellett nyilván a csirasejteknben foglalt faji fehérjék is előnyösen kapcsolódhatnak össze.

Ebben az esetben testi és lelki szervezetében kellően egyensúlyozott, harmonikus ivadék keletkezik, holott egymáshoz idegen vér hordozói csakis satnya, tökéletlen, mindenféle testi és lelki defektusokkal telített utódokat hozhatnak létre!

S ha most azt kérdezzük, melyik hát a rokon s melyik az idegen vér, a vér biochemiai stukturája alapján erre is szabatos feleletet adhatunk.

Rokon vérnek mindenekelőtt az ugyanabba a vércsoportba tartozó vér tekintendő, továbbá minden olyan vér, melyben sem ellenséges isohaemagglutininok, sem isohaemolysinek nem foglaltatnak, tehát egymás vörsejtjeit sem nem oldják, sem össze nem csomósítják.⁴

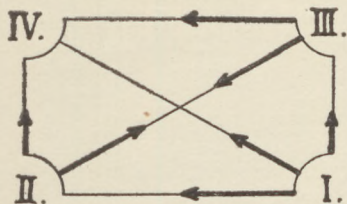
Ehhez képest szabad egymásba átömleszteni a saját vércsoport vérét s ezenkívül az első csoport vérét a 2. 3. és 4., a második cso-

³ Leone Lattes, Id. mű, 123. l.

⁴ Vajjon az élettanilag helytelen vérátömlesztéskor beálló haemolysis és haemagglutatio mint olyan ártalmas-e, vagy pedig e jelenségek — mint Jeanbreaux állítja — csak kísérői a hameolysis alkalmával kiszabaduló idegenfajú fehérje mérgező hatásának, az még nincs eldöntve, ez azonban praktikus értelemben meglehetősen közömbös.

port vérét a 4., a harmadik csoport vérét is a 4. csoport vérébe, azonban *sohasem volna szabad a 2. és a 3. csoport vérének keverednie!*

Ezt Sandford itt bemutatott vázlata (4. kép.) — illusztrálja, melyben az egymással nem találkozó nyílak megmutatják, mely csoport vérésejtjeit lehet a különböző csoportok vérbefogadóiba átömleszteni.

4. kép. Sandford vázlata a vércsoportok összeférhetőségére.

Az elmondottak tekintetbevételével arra az eredményre jutunk, hogy a 4. vércsoport *egyetemes* (universalis) *vérbefogadó*, mert vérében nincs isoagglutinin, tehát a vérpályájába jutó vérésejtek sohasem

csomósodhatnak össze, ellenben az 1. vércsoport *universalis véradományozó*, mert vérésejtjei minden más csoport isoagglutininjei iránt érzéketlenek.

Ennek értelmében Amerika nagy kórházaiban készenlétben tartanak ilyen embereket, hogy sürgős vérátömlesztés esetében kéznél legyenek.

A másik két csoport, t. i. a 2. és a 3., középhelyütt áll, amennyiben nemcsak a saját csoportjából, hanem az 1. csoportból is fölvehet vért, viszont a maga véréből, saját csoportját nem tekintve, a 4. csoportnak is adományozhat.⁵

Ezeknek az alapelemeknek tisztázása után tudnunk kell, hogy az egyes vércsoportok gyakorisága a különböző népcsoportoknál nagyon különböző. Minden népcsoportban mind a négy vércsoport megvan, azonban a 4-ik meglehetősen ritka s ez az oka, hogy amikor Landsteiner és követői már régen tisztázták az első három csoport biochemiai viselkedését, a 4-ik csoport még ismeretlen volt s csak jóval később mutatta ki Jansky és Moss, hogy az addig kivételeknek tekintett reakciók egy határozott csoportot jellemeznek.

Az egyes vércsoportok gyakorisága-, illetőleg százalékos arányából Hirschfeld nyomán ki lehet számítani az illető népcsoport *vérmutatóját* (I), vagyis „biochemiai indexét“, mely az A és B, vagyis a 2. és 3. csoport gyakoriságát fejezi ki. Minthogy azonban van egy csoport, (a 4-ik), melynek vérésejtjeiben az A és B tulajdonság foglaltatik, ez okból a vérmutató kiszámításánál e csoport egyéneinek száma is tekintetbe veendő. A képlet tehát a következő:

$$I = \frac{II + IV}{III + IV}, \text{ illetőleg } \frac{A + (AB)}{B + (AB)}$$

⁵ Leone Laties, Id. mű, 130. l.

Az alábbi táblázatban bemutatok néhány közismert adatot.⁶

Népcsoport	A vizsgáló neve	Megvizsgált egyének száma	Vércsoportok $\%_0$ -ban				Index $\frac{(A + AB)}{B + AB}$
			I (0)	II (A)	III (B)	IV (AB)	
Angolok	L. és H. Hirschfeld	500	46.4	43.4	7.2	3.1	4.5
Svédek	Hesser	533	36.9	46.9	9.7	6.4	3.3
Izlandiak	Jonsson	800	55.7	32.1	9.6	2.6	2.8
Franciák	L. és H. Hirschfeld	500	43.2	42.6	11.2	3.0	3.2
Berlini németek	Schiff és Ziegler	750	37.8	39.4	16.4	6.4	2.1
Német zsidók	Schiff és Ziegler	230	42.1	41.1	11.9	4.9	2.7
Erdélyi szászok	Manuila	414	40.0	42.1	14.0	3.9	2.6
Debreceni magyarok	Verzár	1500	31.0	38.0	18.8	12.2	1.6
Erdélyi magyarok	Manuila	688	27.8	40.8	20.2	11.2	1.6
Oláhok	Popoviciu	3650	36.0	41.0	16.8	7.2	2.01
Bolgárok	L. és H. Hirschfeld	500	39.0	40.6	14.2	6.2	2.6
Tótok	Manuila	461	44.7	31.3	15.8	8.2	1.7
Kisoroszok	Manuila	400	18.0	39.2	22.5	20.3	1.4
Szerbek	L. és H. Hirschfeld	500	38.0	41.8	15.6	4.6	2.5
Macedóniai törökök	L. és H. Hirschfeld	500	36.8	38.0	18.6	6.6	1.8
Macedóniai zsidók	L. és H. Hirschfeld	500	38.8	33.0	23.2	5.0	1.3
Balkáni zsidók	Manuila	211	26.1	38.8	19.8	15.3	1.6
Arabok	L. és H. Hirschfeld	500	43.6	32.4	19.0	5.0	1.5
Cigányok	Verzár	385	34.2	21.1	38.9	5.8	0.6
Indiánok	Coca-Deibert	862	77.7	20.2	2.1	—	9.6
Indusok	L. és H. Hirschfeld	1000	31.3	19.0	41.2	8.5	0.6
Ós ausztráliaiak	Tebbut és Connel	141	57.0	38.5	3	1.5	8.8

Az idevágó irodalom adataiból kitűnik, hogy a mai nap ismeretes négy vércsoport minden népben más-más arányban foglaltatik s ha ezekből az arányszámokból kiszámítjuk a biochemiai indexet, közel fekvő a gondolat, hogy ez az index egyúttal az illető nép faji meghatározója.

⁶ L. Lattes, Id. mű, 98–100 l.

Erre a buvárok eleinte nem is gondoltak, sőt *Hirschfeld* határozottan tagadta ennek lehetőségét,⁷ azonban amikor *Verzár Frigyes*, a debreceni egyetem professzora 1921-ben közzétett nagyérdekű dolgozatában⁸ kimutatta, hogy a debreceni magyarok biochemiai vérindexe 1·6, tehát a törökökéhez nagyon közelálló (ott 1·8), továbbá, hogy az 1710. körül Németországból bevándorolt budakörnyéki sváboké 2·9, tehát csaknem pontosan ugyanannyi, mint az ő heidelbergi fajtestvéreiké (2·8), végül, hogy a mintegy 6–700 év óta Európában levő cigányok vérmutatója 0·6, vagyis hajszálra ugyanannyi, mint az indusoké, ez adatok súlya alatt a legtöbb buvár elfogadta *Verzár* professzornak azt a véleményét, hogy „az A és B isoheamagglutininok abszolút és relatív gyakorisága, illetőleg a vérsejtek agglutinabilitása, *jellemző fajtabélyeg*, amely lehetővé teszi, hogy egy népvegyületben az egyes fajtaikat törzsrokonaitól való elszakadásuk után még sok száz esztendő múlva is pontosan meg lehessen különböztetni.”

Verzár professzornak ezt a nézetét azóta teljesen befogadta a szakirodalom s alig van olyan idevágó dolgozat, amely ne reprodukálná az ő adatait.

Sok mindenféle fajvédelmi írásomban magam is sokszor hivatkoztam *Verzár* professzor megállapításaira és ma is úgy vagyok meggyőződve, hogy itt valóban *egy universalis jelentőségű fajbiológiai kulcs* jutott birtokunkba, csak hogy e kulcs kezelése mai nap még nagyon tökéletlen.

Elsőben is helytelennek tartom, hogy *Verzár* professzor minden válogatás nélkül 1500 magyarul beszélő embert vizsgált meg, mely számban benfoglaltatik 224 tiszavidéki katona, 783 debreceni lakos, a városi kórház 183 betege, a női klinikán ápolt 274 beteg és a debreceni gyermekmenedékház 86 gyermeke.

Ennek az öt csoportnak külön-külön megadott vérmutatója 1·4, 1·8, 1·6, 1·2 és 2·3.

Már most kérdezhetjük, *melyik a magyar vér mutatója?* Mert 1·2 és 2·3 között már nagy a távolság s e mellett a fajta szempontjából körülbelül valamennyi index értéktelen, mert — más nagy városok lakosságához hasonlóan — a debreceni magyarság is nagyon kevert vérű.

Vannak itt honfoglaláskori mongolképű magyarok, vannak keletbalti vérű ugoros és törökvérű kunos magyarok, ezenkívül alpesi és dinári, sőt északi és földközi fajtakeverékek is, úgyhogy mindezeket előbb

⁷ Steffan, Die Bedeutung d. Blutuntersuch. für die Bluttransfusion u. die Rassenforsch.; Arch. f. Rassen- u. Gesellsch.-Biol., 15, 1923, 143. l.

⁸ F. Verzár u. O. Weszeczky, Rassenbiol. Unters. mittels Isohämagglutininen; Biochem. Zeitschr., 126, 1921, 33–49. l.

anthropologiai szempontból kellett volna osztályozni s csak azután vérvizsgálatnak alávetni.

Ennek megejtése nélkül a nyert adatok alig értékesebbek, mint a magyar ujságírás-nesztorának az az épületes megállapítása, hogy „az ember faji különbözősége nem egyéb, mint a nyelv különbözősége“, miért is „a ki a magyar kultúrából ivott, az magyarrá változott akárhonnan származott“..

Nem szorul bővebb magyarázatra, hogy csakis anthropologiai alapvetés mellett lehetett volna a vércsomósodás mai módszereivel a magyarság faji összetételének ismeretét előmozdítani, ellenben a *Verzár* prof. eljárásával csak *egy mitsem mondó középértéket kapunk*, mely pl. hajszálnyira megegyezik a balkáni zsidókéval⁹ s nagyon közel áll az arabokéhoz¹⁰ és a bántu négerekéhez,¹¹ mely fajtákkal pedig *a magyarság semmiféle árnyalatának sincs vérbeli kapcsolata*.

Szerintem sokkal helyesebb úton járt *Jeney A., Löte József* szegedi professzor asszisztense, aki Szegeden 2000 egyén vérért vizsgálgatta meg, de ezeket előbb anthropologiai alapon osztályozta s tiszta és kevertvérű magyarokat, szlávokat és németeket különböztetett meg.¹²

Az ekként nyert adatok lényegesen különböznek *Verzár* professzor megállapításaitól (a tisztavérű magyarok vérintexe 1'06), amiért *Lattes* modéniai tanár fel sem vette őket összefoglaló munkájába.

Legfőbb kifogása az, hogy *Jeney* vizsgálataiban módszertani hibák vannak, mert oly paradox értékeket közöl, amelyek minden más észlelő adataival ellenkeznek. Különösen az AB csoport százalékszámát (18'68) találja túlmagasnak, amit azért nem tudok megérteni, mert *Verzár* professzornak a debreceni nőiklinika betegein nyert száma sem sokkal alacsonyabb (16'4) és *Lattes* maga reprodukálja *Manujla*-nak a kisoroszokra vonatkozó, jóval magasabb számát (20'3).

Hogy az anthropologiai származás megállapítása mily fontos kelteke a vérvizsgálatnak az nagyon meggyőzően tűnik ki *Steffan* következő adataiból.¹³

Westfáliában Herne városában 718 iskolás gyermeket vetettek alá vérvizsgálatnak, azonban előbb kikérdezték a szülőket, honnan vándoroltak be s a gyermekek anthropologiai bélyegeit is megállapították. Ily-

⁹ *Manuila* szerint 1'6.

¹⁰ *L.* és *H. Hirschfeld* szerint 1'5.

¹¹ *Pirie* szerint 1'4.

¹² *A. v. Jeney*, Rassenbiol. Unters. in Ungarn; Deutsche Mediz. Wochenschr., 1923, 546. l.

¹³ *F. Steffan*, Weitere Ergebnisse der Rassenforschung mittels serologischer Methoden; Mitteil. d. Anthropol. Ges. Wien, LVI, 1926, 100. l.

módon arra a nevezetes eredményre jutottak, hogy a westfáliai őslakók vérindexe 3·18, a Hannoverből bevándorlottaké 2·8, a rajnai tartományból valóké 2·09, a keleti poroszoké 1·75, a pózéniaké 1·45, a nyugati poroszoké 1·34 s a Lengyelországból jötteké 1·23.

Tehát 3·18 a legmagasabb s 1·23 a legalacsonyabb érték, holott a kiszámított középérték 1·97, vagyis csaknem ugyanynyi, mint a japánoké.¹³

Ime ilyen furcsaságok adódnak meg, ha az anthropologiai szempontot figyelmen kívül hagyjuk. Így jönnek létre az olyan szinte mulatságos eredmények, hogy pl. a hóvák, vagyis a madagaszkári benszülöttek vérindexe ugyanannyi, mint a szibériai oroszoké, a szenegálnégereké, mint az indokhinaiaké, a bolgároké, mint az angoloké, a dánoké, mint a szerbeké stb.¹⁴

Az ilyen adatokkal szemben egyelőre tanácstalanul állunk, ámbár némely esetben már sejtjük a megegyezés okát.

Igy pl. *Schiff* és *Ziegler* megállapította,¹⁵ hogy a berlini németek és zsidók vérindexe csaknem azonos (2·1 és 2·7), azonban e két buvár maga mondja, hogy ez a tény a „szóbanforgó két csoport testi (somaticus) egyformasága, vagy különbözősége tekintetében *mitsem mond*“ s óva inti a kutatókat, hogy egyes alkalmi vizsgálatokból messzemenő következtetéseket vonjanak le.

Ennek kapcsán *Steffan* helyesen mutatott rá,¹⁶ hogy a berlini németek és zsidók vérindexe azért olyan hasonló, mert a nagy városok lakossága nem alkalmas az ilyen vizsgálatokra s mert a zsidók a vegyes házasságok révén már sok német vért vettek fel.

Ennek figyelembe vételével még inkább egyetérthetünk *Schiff* és *Ziegler* álláspontjával, annyival inkább, mert a zsidókról már határozott bizonyítékaink vannak az ő vérük teljes idegenségéről.

Ennek jellemző esetével találkozunk a müncheni orvosi hetilapban,¹⁷ melyben *Lindemann* írja, hogy a müncheni női klinikán mindig jó eredménnyel ömlesztettek át a német nőkbe német vért, azonban amikor egy zsidó leány vérét ömlesztették át egy német asszonyba, haematuriával kapcsolatos nagyon súlyos tünetek álltak be.

Még nyomatékosabbak *Manoiloff* orosz orvos vizsgálatai, melyekből kiderült, hogy amíg az orosz vér a kresszilibolya nevű festék ibolyás-

¹³ *Fuckamachi* szerint 1·82.

¹⁴ *Lattes*, Id. mű, 104 l.

¹⁵ *F. Schiff* u. *H. Ziegler*, Blutgruppenformen in der Berliner Bevölkerung; Klinische Wochenschr., 1924, 27. k

¹⁶ *Steffan*, Mitteil. Anthropol. Ges. Wien, 1926, 102. l.

¹⁷ *Lindemann*, Über Blutüberpflanzung in der Geburtshilfe und Gynäkologie; Münchener Mediz. Wochenschr., 1919, 11. sz.

vörös színét nem változtatja meg, addig ez a festék a zsidóvértől határozottan megkékül.¹⁸ *Manoiloff* ezzel az eljárással az esetek 91·7 százalékában teljes határozottsággal meg tudta különböztetni az orosz vért a zsidó vértől.

Egyébként, hogy az anthropologiai eredet megállapítása mily elsőrendű kelléke a vérvizsgálat értékének, annak — *Steffan* fentebbi adatain kívül — frappáns példáját szolgáltatta *Klein* és *Osthoff* legújabb dolgozata¹⁹ is, melyből kitűnik, hogy amíg Herne városának az Elba folyótól nyugatra eső vidékekről bevándorolt germán lakosságát 4·7, addig az Elbától keletre eső tájakról jött szláveredetű lakosságát 1·5 vérindex jellemzi (a kevertvéreűké 2·7).

Érdekes, hogy a német nevűek vérindexe 3·5, a szláv nevűeké 2·2; a szőkéké 3·1, a barnáké 1·8 (a kevert színűeké 2·4); a hosszúfejűeké 4·2, ellenben a rövidfejűeké 2·4 (a középfejűeké 2·9), mely adatok a legteljesebb összhangban állnak az itt találkozók két alapfajta anthropologiai tulajdonságaival.

Csodálatosan beszédes adatok ezek, a melyek teljesen igazat adnak *Schiff* és *Ziegler*-nek, hogy a szerológiai vizsgálatok csak akkor jogosítanak fel bennünket fajismeretani következtetésekre, ha minden országban rendszeres vérvizsgálatok fognak foganatosíttatni s ha ezek — teszem én hozzá — az illető országok *anthropologiai felvételével fognak karöltve járni*.

Akkor, de csakis akkor, áldás fog fakadni az ilyen vizsgálatokból, mert ha egy értelmes fórum kezébe veszi a dolgot, esetleg egy állami intézet útján lehet a *házasulandókat élettudományi tanáccsal ellátni, abban az irányban, hogy a tervezett házasságból a nemzet szempontjából is értékes ivadék várható-e?*²⁰

Egyes alkalmi vérvizsgálatokból azonban nem lehet a magyarság jellemző indexét megállapítani, annál kevésbbé, mert ez az index *semmi-kép sem egységes*.

Aki a magyarság faji összetételét ismeri, az előtt teljesen világos, hogy a Debrecen körüli falvak lakosságának egészen más lesz a vér-

¹⁸ E. O. *Manoiloff*, Eine chemische Blutreaktion zur Rassenbestimmung beim Menschen; Münchener Mediz. Wochenschr., 1925, 2188. 1.

¹⁹ W. *Klein* u. H. *Osthoff*, Haemagglutinine, Rasse- und anthropologische Merkmale; Arch. f. Rassen- u. Gesellsch.-Biol., 17, 1926, 271—378. 1.

²⁰ Ha valahol, úgy épen nálunk életbevágóan fontos ez a szempont, mert hiszen nyílt titok, hogy a magyar tragédia legfőbb oka az uralkodó magyar vér elapadása, illetőleg mindenféle, élettanilag hozzá nem illő, idegen vérrel való megrontása volt.

Ennek tulajdonítható, hogy az októberi lázadás alkalmával, amikor tettekre kész, elszánt magyar férfiakra lett volna szüksége a hazának, olyanok tartották kezükben a hatalmat, akik vérük ösztöncinél fogva teljesen alkalmatlanok voltak a cselekvésre.

indexe, mint pl. a Fertő körüli, a Tisza-öböl táján élő, a Bakony keleti lábán lakó, a sárréti, a Szernye vidéki, vagy ormánysági más- és más jellegű magyarságé.

Ennek kikutatása azonban nem kizárólagosan szerológiai feladat, mert a legelső teendő a biztosan körvonalozható fajtacsoportok felkutatása s csak az anthropologiai szilárd alap megteremtése után tehető, be a magyar fajismeretnek épületét a vérvizsgálat tanulságaival.

Nyilvánvaló, hogy e feladat megoldása csak huzamosabb idő alatt, sok arravaló szakember együttes és tervszerűen irányított munkájával lehetséges. Itt az élettudomány számos ága találkozik, mert az anthropologus mellett physiologusra és biochemikusra is szükség van, de a genealogus, demográfus és ethnográfus munkája sem nélkülözhető.

Mindezek a munkaerők legcélszerűbben egy jól megszervezett és avatott körülményekkel vezetett fajbiológiai intézet keretében volnának egyesíthetők s ott fejthetnének ki igazán sikeres, a magyarság szempontjából áldásos tevékenységet, mert a feladat nem kizárólagosan tudományos, hanem elsősorban a magyar faj létérdekeivel kapcsolatos, tehát mindenekelőtt nemzeti!

Ennek tudatában a budapesti Pázmány Péter-tudományegyetem bölcsészettudományi kara 1923. évi június 23-án tartott ülésében egyhangú határozattal kimondta, hogy a *Magyar Fajbiológiai Intézetet* felállítja, azonban közoktatásügyi kormányunk sokszoros sürgetés ellenére is mereven elzárkozik e szép és hazafias terv megvalósításától.

Sőt nemcsak hogy az egyetem, a Magyar Tudományos Akadémia és más tényezők sürgetései iránt érzéketlen, hanem a szent „szanálás” örve alatt, még *az ország egyetlen anthropologiai tanszékét is évek óta betöltetlenül hagyja s teljes meddőségre kárhoztatja!*

Igy csinálják Magyarországon azt a „nagyvonalú” kultúrpolitikát, melytől a túlsó tábor annyira el van ragadtatva, de amelytől a magyar gényusz könnybeborult szemmel fordul el.

A kultuszminiszter úr tagadhatatlanul tevékeny és okos ember, akire pompásan ráillenek Arany János Jóka ördögéről mondott szavai: „Azonságosképen a találós Júdit, bár örökké zsémbel, de örökké újít”, azonban nagyon téved, ha azt hiszi, hogy egy nemzet, különösképen egy letört nemzet kultúrpolitikáját csupán csak ésszel lehet kormányozni. Ahhoz szív is kell; a mi esetünkben meleg, magyar szív s épen ez az, amit a *Klebensberg* gróf nevéhez fűződő, politikai szempontok irányította újításokban oly fájdalmasan nélkülözünk.

Tobzódunk az újításokban, azonban elfelejtjük, hogy ami új, az még nem föltétlenül jó és szükséges is, sőt valójában csak akkor lehet

üdvös, ha a nemzet lelkében élő készségek és impulzusok által táplált természetes fejlődés eredménye.

Ettől a kelléktől nagyon távol áll a mi hivatalos kultúrpolitikánk s egy későbbi, szabadabb és különösen magyarabb nemzedéknek kemény munkájába fog kerülni, amíg a mai lázas újítás romjait eltakarítandja.

Mert mai nap a mi kultúrvilágunkat rendszeresen megtöltik egy nemzetközi kultúrközösség ölü mérgével és léleknélküli, szemfényvesztő sallangjaival, de elsorvasztanak mindent, ami a magyar lélekből fakad s ami eddig a magyar műveltségnek szilárd gerincét és őseredetét zamatját biztosította.²¹

Már pedig a magyarság mai küzdelmes helyzetében sok mindenféle észgimnasztikát nélkülözhet, de fajiságának megerősítését és fajhűségének tudatos ápolását célzó intézményeit nem áldozhatja fel. Ezeket minden erejével meg kell védelmeznie; ha lehet — s még mindig hiszünk e lehetőségben — a mai kultuszminiszterrel, ha nem, úgy nélküle.

Azonban térjünk vissza a vér birodalmába, melynek némely vonatkozásait megismerve leszögezhetjük, hogy a magyar fajiság megnyilatkozását nemcsak a vérnedvben, hanem a faji fehérje más megjelenés-formáiban, nevezetesen a *magyarság anthropologiai képében* is megtaláljuk.

A magyarság fajképének ismertetése előtt azonban egy pillantást kell vetnünk Európa ez idő szerint megkülönböztetett öt emberfajtajára.

5. és 6. kép. Északi fajta (Bauer—Fischer—Lenz könyvéből).

Az első az **északi fajta** (*Homo borealis*), melyet magas termet (a férfi átlagos testmagassága 1.75 m., de 1.90 m. magasság sem ritka), hosszú koponya, keskeny arc, tövén magas, keskeny orr, világos

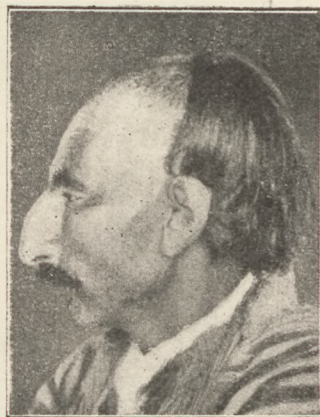
²¹ Ennek égbekiáltó példája a *Daday Jenő*, *Lörenthey Imre* és *Török Aurél* nevéhez fűződő, világszerte nagyrabecsült tanszékek barbár kivégzése.

szinű, többnyire kék szem, szőkeszinű, lágy haj és rózsásfehér bőr jelleméz. (5. és 6. kép.)

A második a **földközi fajta** (*Homo mediterraneus*), mely teste arányaiban az északi fajta hasonmása, de jóval alacsonyabb termetű (a férfi átlagos testmagassága 1'60 m.) s barna hajú, szemű és bőrű. Ilyen a 7. képen látható spanyol nő.

7. kép. Földközi fajta (spanyol nő).
Haberlandt könyvéből.

14. kép. Armenoid fajta (sziriai örmény).
Luschan felvétele.

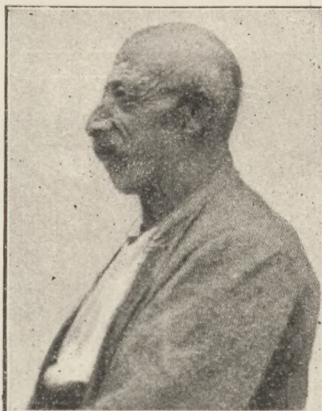
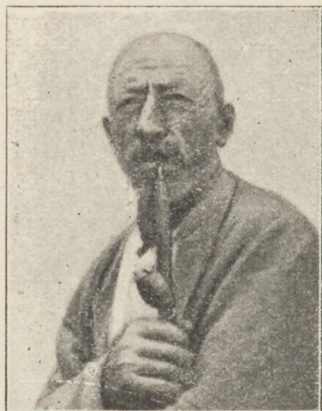
8. és 9. kép. Alpesi fajta (*Günther* könyvéből).

A harmadik az **alpesi fajta** (*Homo alpinus*), melyet szélesen ható, tömzsi és alacsony termete (a férfi átlagos testmagassága 1'63 m.), széles arca, kerek koponyája, tövén lapos, tömpe orra, sárgásbarna bőre és sötétszinű szeme s haja jelleméz. Ilyen fajtájú a 8. kép ábrázolta schwarzwaldi leány és a 9. képen látható bádeni férfi.

A negyedik a **keletbalti fajta** (*Homo balticus*), melynek ismertető jegyei az alacsony termet (a férfi átlagos testmagassága 1.63 m.), rövid koponya, széles, szögletes arc, rövid, homorúan ívelt orr, hamvasszőke, keményszálú haj, kissé rézsutos állású, szürke vagy fehéreskék színű szem s a szürkés alapon világos színű bőr. Ilyen a 10. és 11. képen látható nő.

10. és 11. kép. Keletbalti fajta (svédországi asszony). Lundborg felvétele.

12. és 13. kép. Dinári fajta (Günther könyvéből).

Az ötödik a **dinári fajta** (*Homo dinaricus*), melynek bélyegei a magas termet (a férfi átlagos testmagassága 1.74 m.), rövid koponya, keskeny arc, hátul egyenesen lecsapott fej, nagy, merészen előugró orr s a sötét színű szem, haj és bőr. Ilyen a 12. és 13. képen bemutatott allgaui férfi.

Az északi s a földközi, tehát a két hosszúfejű fajta, Európa őslakója, azonban a három rövidfejű fajta Ázsiából vándorolt be.

A fiatal kőkorban már valamennyi itt van Európában s akként helyezkedett el, hogy Svédországot és Németország északnyugati részét az északi fajta tartja megszállva, Angolország déli részén, Francia-, Spanyol- és Olaszországban pedig a földközi fajta vetette meg a lábát.

Az Alpok mentén nyomult előre az alpesi fajta, de hogy a főképen Albániában s a mai Jugoszláviában elterjedt dinári fajta mikor jelenik meg Európában, az még nincs kiderítve.

A keletbalti fajta, mely mai nap Magyarország északi felföldjén s a Nagy Magyar Alföldön, továbbá Lengyelország keleti részén, Ukrainában, Észak-Oroszországban és Finnországban van elterjedve, az Ural tájékáról már a történelmi időben húzódott mai területére.

Hogy a dinári fajta szintén Ázsiából jöhetett Európába, erre a **kaukázusi**, vagyis az **armenoid** fajtával való nagy megegyezése vall, melytől csak magasabb termetében különbözik. A 14. képen egy sziriai örmény fejét látjuk, amelyen teljes hűséggel ismétlődnek a dinári fajta bélyegei, nevezetesen a tornyos, rövid koponya, a feltűnően hátradülő homlok, a lecsapott nyakszirt, az előugró nagy orr s a hátrahúzó áll, — bizonyítván a két fajta vérrokonságát.

Mindazonáltal e nagy megegyezés ellenére sem helyes *F. Luschan* álláspontja, mely szerint a dinári fajta „még mindig teljesen a levegőben lóg”,²² mert a kaukázusi s a dinári fajta között éles anatómiai különbségek is vannak.

Az alpesi fajta, mely a keletbaltihoz hasonlóan a mongol fajjal együtt közös gyökérből eredt, már a történelem előtti időben kisebb rajokban szivárgott be Európába s miként a borreby-typusú koponyák bizonyítják, már a jégkorban egészen Dániáig és Hollandiáig nyomult előre, sőt nyomaik még Spanyol és Angolországban is feltalálhatók²³.

Az alpesi és a keletbalti két testvérfajta annyira közel áll egymáshoz, hogy sok anthropologus teljesen azonosnak tartja. És pedig annyival inkább, mert a keletbalti fajta, mely különben *Deniker race orientale*-jének felel meg, *Günther* által kiemelt szökeségével nem jellemezhető, amennyiben *Czekanowski*- és tanítványainak gazdag tapasztalatra támaszkodó megállapítása szerint *Günther* keletbalti fajtája *Deniker* sötéthajú és barnaszemű *subborealis* fajtájával vág össze.²⁴

Mindazonáltal bármikép is nevezzük ezt a fajtát, annyi kétségtel-

²² *F. Luschan*, Zeitschr. f. Ethnologie, 1921, 527, 1.

²³ *Bauer—Fischer—Lenz*, Menschliche Erblichkeitslehre, I, 1921, 123. 1.

²⁴ *Saller*, *Günther* Rassenkunde-jának bírálata; Resumptio Genetica, I, 3, 1925.

len, hogy *nem esik össze az alpesival*, mert *Reicher* nagyon beható vizsgálataiból kiderült, hogy amíg a két fajta agykoponyája rendkívül megegyező, addig az arckoponya tekintetében éles különbségek forognak fenn és pedig az alpesi arc keskenyebb s egyenes fogállású (*orthognath*), ellenben a keletbalti arc járomszélessége jóval nagyobb és fogállása rézsutos (*prognath*)²⁵.

Nem hagyhatom megemlítés nélkül, hogy az alpesi fajta *Steffan* dolgozatai szerint az északi fajta legközelebbi rokona, tehát az atlanti ősemercsoport tagja, vagyis Európa őseredeti fajtája volna.²⁶ *Steffan* ezt a nézetét a Feketeerdőben (Schwarzwald), Peterstall környékén végzett vérvizsgálatokra alapítja (vérindex 4·94!) s azt mondja, hogy az alpesi fajtának semmiféle vérközössége sincs a mongol fajjal, mely állítása azonban az alpesi fajta közismert mongol-rokonságánál fogva teljesen érthetetlen.

Az európai öt főfajta megismerése után most már az a kérdés, miként illeszkedik be a magyar fajkép ebbe a keretbe?

A magyar fajkép.

A magyar fajta, mely 896-ban Kr. u. foglalta el a Kárpátok medencéjét, mint *tisztavérű mongoloid nép* érkezett mai hazájába.

Ebben a meggyőződésemben nemcsak a mai magyarság még mindig nagyon átható mongolos jellege, hanem az egykorú írók tanúságtétele, a honfoglaláskori sirleletek helyesen értelmezett sok csontmaradványa s nem utolsósorban néhai *Luschan Félix*, a berlini egyetem nagyérdemű anthropologusának az a nyilatkozata²⁷ is megerősít, hogy „az ősmagyarok mint nagyon homogén és azonos örökítésű (*homozygota*) tömeg érkezett mai hazájába.”

Igaz ugyan, hogy a magyar már Etelközben számos más fajtaival, így besenyőkkel, kazárokkal, kabarokkal, kunokkal, bolgár törökökkel és eszegelekkel (székelyekkel) is összekeveredett, minthogy azonban ezek a népek szintén mongoloidok, ekként tehát a magyaroknak vérrokonai voltak, nyilvánvaló, hogy ez a kereszteződés nem befolyásolta a magyar fajképet.

A **mongol faj** anthropologiai bélyegeiben nagyon közel áll a Közép-

²⁵ *Mich. Reicher*, Unters. üb. die Schädelform d. Alpenländ. u. mongolischen Brachycephalen; Zeitschr. f. Morphol. u. Anthropol., XVI, 1914, 58—59 l.

²⁶ *Steffan*, Arch. f. Rassen- u. Gesellsch.-Biol., 1923, 150 l. és Mitteil. Anthropol. Ges. Wien, 1926, 91. l.

²⁷ *F. Luschan*, Völker — Rassen — Sprachen, 1922, 165, l.

Európában elterjedt mongolszerű²⁸ alpesi fajtához, azonban a mongol koponya kevésbé kerek s a mongol arc laposabb, mert erőteljes járomcsontjai előre tartanak s azután hirtelen, csaknem derékszögben fordulnak kifelé. Az orr töve alacsony s az orr széles és lapos, de nem annyira, mint a négeré. Haja sötétszínű, vastag, keresztmetszetben csaknem négyszögű. A test egész szőrözete gyér, még a férfi arca is csaknem csupasz.

A mongol faj legfőbb tulajdonsága a szemén levő *mongolredő*, t. i. a felső szempilla belső szögletéről leereszkedő laza bőrredő, mely a belső szemzugot a könny szemölcsével (*caruncula*) együtt eltakarja (15. kép). Ennek következtében másodlagos szemzug jön létre, mely az igazinál magasabban fekszik s ezzel a szemrés rézsutos állását okozza. Mindez többé-kevésbé kifejezetten vehető észre számos magyar arcon, ha csak abban a szelidebb kiadásban is, melynek *epicanthus* a neve.

15. kép. Mongol szem (Günther könyvéből).

A mongol fajnak további kiváló bélyege a bőr mélyében fekvő pigment okozta *mongolfolt*, vagyis a hátoldali bőr keresztcsonti tájékán levő tallérnyi, sötét tenyérnyi kékeszínű folt, mely azonban a gyermek életének első éveiben elenyészik.

Mindezek a bélyegek, valamint a kettéosztott járomcsont, régebbi nevén *japáncsont* (*os malare bipartitum* = *os japonicum*; 16. kép), nem különben az összetartó pillaszőrök is elég gyakran észlelhetők a magyar fajta egyénein.²⁹

²⁸ A mongolszerűséget nem úgy kell érteni, mintha a szóbanforgó fajták közvetlenül a mongol fajból hasadtak volna ki, hanem, hogy az utóbbival együtt közös gyökérből eredtek. (Bauer—Fischer—Lenz, Mensch. Erblichkeitslehre, I, 1921, 128. l.)

²⁹ 16. képünk az anthropologiai irodalomban oly nevezetes *japáncsont* első ábrázolása. A kép a budapesti Pázmány Péter-tudományegyetem anthropologiai intézetének birtokában levő nagybecsű koponyáról készült, melyet Keszthelyen, népvándorláskori mellékletekkel találtak. Minthogy „a keszthelyi sírmezők legvalószínűbb korául a negyedik század második felét kell tekintenünk” — mondja Lipp Vilmos premontrei kanonok az ő nagyérdemű munkájában (A keszthelyi sírmezők, 1884, 51. l.), könnyen lehet, hogy a szóbanforgó koponya huneredetű.

F. Luschan említi (id. mű, 164. l.), hogy az ő gyűjteményében levő magyar koponyákon gyakrabban fordul elő a japáncsont.

Bemutatom itt egy somogymegyei magyarnak, *Csokonay Zsigmond* esperesnek arcképét (17. kép), amely jellegzetesen magán viseli a mongoloid bélyegeket. Ez a kép feltűnően hasonlít a *Ripley* művében³⁰ ábrázolt kalmuk asszonyéhoz. Nem csoda, hogy amikor az esperes úr néhány évvel ezelőtt két khinai tanárral találkozott a zirci rendházban, ezek azzal a kérdéssel fordultak hozzá: „Nemde, Ön is ázsiai ember?”

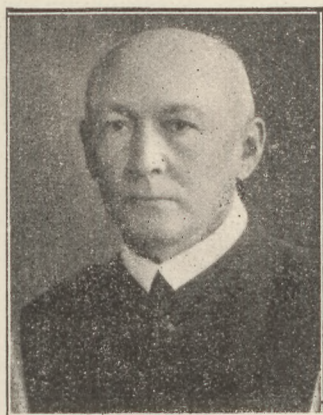

16. kép. Kettéosztott járomcsont (os japonicum). (Eredeti felvétel.)

Ugyancsak mongolképű magyart látok *Kontra Aladár* ev. ref. lelkesében (18. kép) s még inkább *Tarr Piroska* bölcsészethallgatóban (19. kép), akinek alacsony termete, rövid koponyája, lapos arca, sárga bőrszíne, japános orra, fekete haja és barna szeme sok mongolos vonás kifejezője. Jó magyar typus *Deér Boriska* bölcsészethallgató is, kinek kékesszürke szeme és rézsútos felső állcsontja azonban az ugoros fajtára utal (20. kép).

³⁰ *Ripley*, *The Races of Europe*, 1900, 155. kép.

Ezeket a magyar arcokat tisztavérű fajmagyaroknak tekinthetjük s én örömmel tapasztalom, hogy ilyen *mongolképi* magyar még nagyon sok van az országban és a tőlünk elrabolt országrészekben. Csak tudni kell ezt az embertypust megtalálni, amihez alaktani studiumokon kiélestedt szem és sok gyakorlat szükséges.

17. kép. Csokonay Zsigmond.

18. kép. Kontra Aladár.

19. kép. Tarr Piroska.

20. kép. Deér Boriska.

Mert nem elég *nézni*, hanem *látni* is meg kell tanulni, ami külön gyakorlás dolga, annyival inkább, mert a mai ember szeme *nem képalakító*. Nem tudja a látott képet emlékezetében megszerkeszteni, nem veszi észre embertársain a jellegzetes faji tulajdonságokat, mert nem tanította reá senki s mert még azok is, akiknek hivatásukból kifolyólag az embertani ismeretek szélesebbkörű elterjedésén kellene munkálkodni-

ok, még azok is inkább akadályozzák a nekik egyénileg sokszor kellemtelen fajbiológiai belátást, mert egy maradi s fajkérdésekben meddő korszak rövidlítésében nevedve nem tudják, vagy nem akarják észrevenni az új idők szellemétől felszított fajszeretet magas lánggal lobogó igazságait.

Igy esik azután, hogy nemcsak a többnyire rosszakaratú külföldi, hanem még az ártani nem akaró hazai szakférfiak is találkoznak abban a tévhitben, hogy a magyarságból már minden őseredeti faji jelleg kiveszett.

A külföldiek közül egyebek között *Kollmann* professzor, a belföldiek közül pedig *Lenhossék Mihály* kartársam vallja e nézetet, azt állítván, hogy „nagyon sok mongolvonás található legközelebbi nyelvrokonaink, a vogulok és osztjákok arcztípusában is, akik ennél fogva nem is igen hasonlítanak a *minden mongol arczjel nélküli magyarhoz*.“³¹

Erre a kétségtelen tévedésre már A Nép múltévi számaiban megadtam a választ,³² rámutatván arra, hogy még a teljesen elzsidósodott Budapesten is lépten-nyomon találkozunk mongolképű magyarokkal s én egész falvakat ismerek, amelyekben zárt, egységes tömegben él a tiszta-fajú mongoloid magyarság.³³

Ezeknek a mongol rezervációknak anthropologiai feldolgozása volna a magyar tudományos embertan egyik legfontosabb feladata, ha t. i. nálunk, kultúrpolitikánk mai nemzetközi iránya mellett, egyáltalán szó lehetne ilyen, nemcsak a fennen hangoztatott kultúrfölény, hanem a nemzeti becsület szempontjából is elsőrendű feladat meglátásáról.

Lenhossék kartársam fentemlített nézetéhez hasonló, de már nem szándékosság nélkül való véleménynyel találkozunk *Karl Techet* magyargyűlöletől izzó könyvében,³⁴ melyben efféléket olvasunk: „Minthogy a magyar néptestet évszázadok óta szláv, germán és oláh vér járja át, alig tudnánk már valami fajtát, vagy magyar typust fölfedezni“.

Szerinte „a művelt magyarság felső és középosztályának arcából minden mongol, illetőleg ázsiai vonás elenyészett, úgy hogy végtére

³¹ *Lenhossék Mihály*, Európa lakosságának eredete és fajbeli összetétele; Természettud. Közlöny, 1918, 286. l.

³² *Méhelő Lajos*, Mongolok-e a magyarok? A Nép, 1925, márc. 28. és 31. sz.

³³ Mindenesetre az én A Nép-ben megjelent tanulmányom volt az első, mely a mai magyarság fajképét megalapozta, amit ebben a könnyen felcélzó korban azért kell hangsúlyoznom, mert a „Honfoglaláskori magyar koponyák“ című dolgozat szerzője, korábbi álláspontjával (Antropol. Füzetek, I, 1923, 61–71. l.) ellenkezően — természetesen anélkül, hogy bevallaná — teljesen az általam föltárt alapra helyezkedett. Részben innen ered azután a dolgozat számos tévedése, mert amit én az élő magyarságról megállapítottam, azt nem lehet oly egyszerűen a honfoglaláskori koponyákra ráhúzni.

³⁴ *Karl Techet*, Völker, Vaterländer und Fürsten, 1913, 185. l.

európaiaknak is mondhatnók őket, ha — s itt búvik ki a lóláb — mind-annak alapján, amit a magyarok mai nacionalizmusa létrehoz és kultúrális következményeiben létesít, nem kellene őket országukban a tőlük függő népek zavartalan fejlődésének határozott akadályául tekintenünk“.

A háború előtt özönével jelentek meg a külföldön ilyen veszedelmes, mert az egész művelt nyugatot ellenünk ingerlő könyvek, amelyek szerzői többnyire jól megfizetett cseh, rác, oláh, tót, vagy német bőrbe bujtatott zsidók voltak, akik idehaza tagadták a magyar fajiságot és nagy szakértelemmel készítették elő a trianoni békekötésnek csúfolt hóhérmunka talaját.

Karl Techet „Völker, Vaterländer und Fürsten“ című, Münchenben 1913-ban, finom meritett papirosra, 480 nagy nyolcadrét lapon megjelent könyvében van egy néprajzi térkép, melyen Magyarország rikitóan vastag vonással van körülhatárolva s ezen belül már teljesen úgy van az ország hét részre feldarabolva, mint ahogy azt a trianoni dictatum megcselekedte.

Az egész könyv csak azért íródott, hogy a magyarok, a törökök s az oroszok „európaellenes lényét“ kidomborítsa s elmondhassa, hogy valamint *Tolstoj* is mindvégig mongol maradt és ellensége volt minden európai kulturának, úgy a magyarok is „rettentő ostorai az államukban lakó népeknek, mert a múlt idők minden érverése még ma is bennük rezeg“. (184. l.)

Az ilyen könyvek hatalmas tápot nyertek a magyarországi zsidók és kebelbarátaik (*Jászi, Kunfi, Pikler* stb.) ama tanításában, hogy e hazában már nincs magyar faj, csak egy kevertvérű zagyva tömeg, amely *csak magyarul beszél, de cselekedni már nem tud magyarul*.

Sőt a külföldi propaganda vezetői már nyelvünk egységét is kétségbevonták és pl. *Techet* nagy meglepéssel állapítja meg, hogy „a magyarok sehol, sem a Dunától nyugatra, sem a Tiszától keletre, sem e két folyó között nem voltak képesek félig-meddig jelentékenyebb, zárt nyelvterületet kifejleszteni. Minden irányban német szigetek járkák át a magyar földet; a horvátok még természetes határukat, a Drávát is átugrották, a tótok mélyen lenyúlnak délre s a hajdúk és kunok színmagyar területébe német, oláh, horvát és tót telepítések ékelődnek“! (188. l.)

Milyen könnyű lett volna annak idején mindezeket a gonosz támadásokat visszaverni s a művelt nyugatot felvilágosítani, hogy ha mindez igaz, amint hogy valóban igaz, akkor vajjon ez nem a magyarok legnagyobb toleranciájának a jele-e? Ámde a liberalizmus szent jegyében uralkodó kormányok tevékenysége a zsidó érdekek szolgálatában merült ki, amiért *sohasem érték rá a magyarság érdekeivel is törődni* s ilyen körülmények közt azután csak természetes, hogy az „európai kultúrával

átítatott“, érzelmes lelkek lelkendezve óhajtották a „barbár magyarok által leigázott“ nemzetiségek felszabadítását!

Ez azután fényesen meg is történt. Lélekemelő wilsoni szimfonia akart belőle lenni s egy ezeréves nemzet ravatala mellett zokogó gyászinduló lett belőle.

Nem folytatom ennek a látszólag a mi nemzetiségeink érdekében íródott, de voltaképen a zsidó szabadkőművesség céljait szolgáló propaganda-terméknek az ismertetését, azonban még egyet ki kell ragadnom belőle s ez az a lelagadhatatlan tény, hogy a magyar néptest ezer év folyamán valóban sok német, tót, lengyel, horvát, oláh, rác, vend, ruthén, olasz, francia, török, orosz, bolgár, görög, örmény, zsidó s még másféle vért fogadott magába, úgy hogy első szempillantásra teljes lehetetlenségnek látszik ebből a rettenetes vérzagyvalékból valamilyen egységesebb faji típust kihámozni.

Ez azonban csak látszat. A zavar csak a kép felszínén úszik, azonban a ki mélyebbre tud pillantani, csakkamar észre fogja venni, hogy minél beljebb hatolunk, annál egyszerűbbé válik a feladat.

Előre kell bocsátanom, hogy a két különböző emberfajta kereszteződéséből létrejött ivadék mindenképen *korcs* (fajtakeverék, félvér — *hybrid, bastard*), azonban a korcsok örökítő értéke, tehát fajisága tekintetében igen nagy a különbség.

Ha két azonos vérű, helyesebben azonos faji fehérjéből felépített, vagyis ugyanegy gyökérből származott fajta keveredik egymással, akkor *harmonikus*, vagyis összeillő korcsok jönnek létre, ellenben két véreben idegen, más-más vonalon fejlődött fajta kereszteződéséből csakis *diszharmonikus*, vagyis ellentétes korcsok keletkezhetnek.

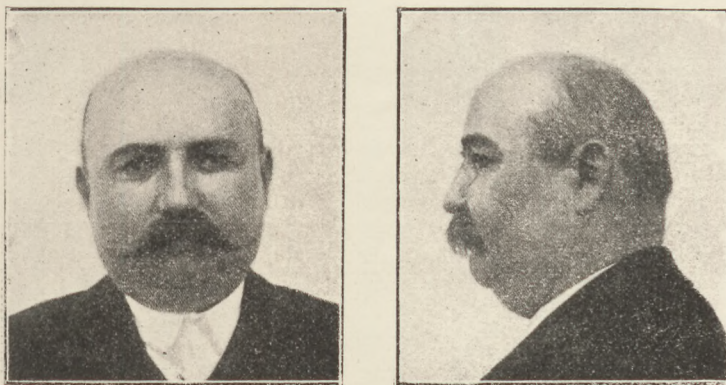
Az ezer év óta kereszteződő magyarságnak, számbeli túlsúlyán kívül, az volt a szerencséje, hogy csaknem kizárólag vérrokon fajtákkal keveredett és pedig elsősorban is kunokkal, bolgárokkal, székelyekkel és törökökkel, mely vérelemek a faji fehérje azonoságánál fogva teljesen beleillettek a magyar fajképbe. Minthogy ezek mind tisztavérű mongoloid népek voltak, önként érthető, hogy a magyar fajkép nem szenvedett általuk csorbát s az ilyen vérkeveredés ivadékait *tisztavérű magyaroknak kell mondanunk*.

Tudjuk, hogy Magyarország nagyobbik fele százhatvan évig török uralom alatt állt, mely idő alatt a magyar fegyveres nemesség férfitagjai javarészt elhulltak, azonban a magyar néptestbe beszívargó török vér nem ásta alá, sőt inkább fenntartotta a magyar fajiságot. Meg lehetünk győződve, hogy ha nem a török félhold, hanem pl. a szovjetszög ragyogott volna a magyar városok tornyain, százhatvan év alatt, vagyis

hat nemzedék folyamán az Alföldön már hírmondója sem maradt volna a magyarságnak.

Igy azonban épen a török vér beütése fejlesztette ki azt a kemény magyarságot, melyet legelőször *Nagy Géza*, korán elhalt jeles ethnologusunk, „nehézkés, fontolgtató, makacs, mozgásba nehezen hozható, a rendtől nem tágtító, anyagi dolgokban számító, minden előtte bizonytalan kimenetelűnek látszó vállalkozástól tartózkodó s a kevés biztossal megelégedő“ elemnek festett,³⁵ *Semayr* pedig törökösnek, illetőleg kunosnak nevezett³⁶

Ennek a *törökös*, vagy *kunos* magyarságnak egyik fiát ábrázolja a 21. és 22. kép.

21. és 22. kép. Jászsági kunos magyar. (*Jankó János* felvétele).

A török vér máskülönben sem idegen a magyarnak, mert már a honfoglaló magyarság vezető osztálya is nagyrészt török eredetű volt s a mindenkori úri osztály is ehhez a közép magas termetű, fekete szemű és hajú, kerek koponyájú fajtához tartozott, holott a honfoglaló derékhad a keletbalti fajtához tartozó finnugor elemekből állt.

A törökök abban különböznek a magyarság finnugor törzsétől, hogy kaukázusi, vagyis *armenoid vér is van bennük*,³⁷ úgy hogy ennek révén az utóbbival rokon dinári fajtához is közelítenek. Igazolja ezt a 23. és 24. képünkön látható somogyi magyar, akinek előugró orra és egyenesen lecsapott nyakszirtje, valamint néhai *Jankó János* által megadott³⁸ testmagassága (1.716 m.) inkább a dinári vér rovására írható.

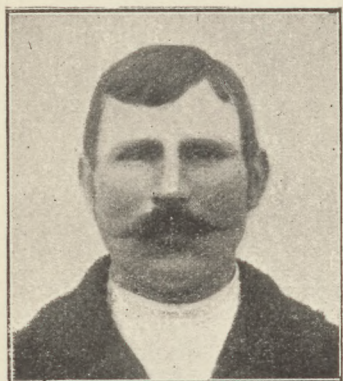
³⁵ *Nagy Géza*, *Fajunk jövője*; Új Magyar Szemle, 1902.

³⁶ *Semayr Vilibáld*, *A magyarság anthropologiai típusai*; A Magyar Nemz. Múzeum Népr. Oszt. Ért., IV, 1903, 112. l.

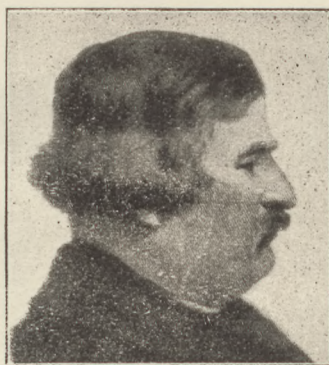
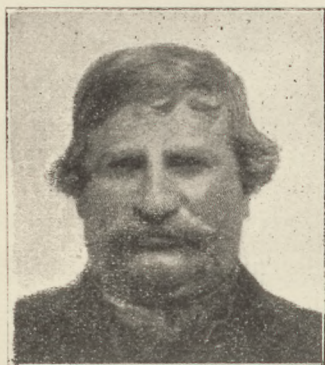
³⁷ *F. Luschan*, *Völker - Rassen - Sprachen*, 1922.

³⁸ *Jankó János*, *Magyar típusok*, 1900, XVI. tábla.

Minthogy ez a félvér typus Vas megye nyugati és Zala megye déli részén is általánosan elterjedt, bizonyos, hogy itt dinári beütéssel van dolgunk. (25 és 26. kép.)

23. és 24. kép. Somogyi magyar dinári beütéssel (*Jankó János* felvétele).

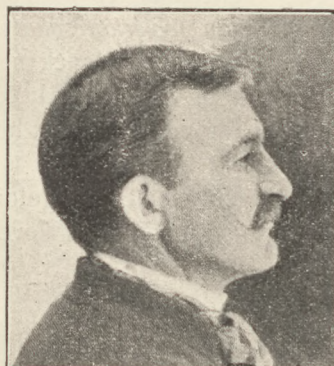
25 és 26. kép. Zalai magyar dinári beütéssel (*Semayr* felvétele).

A Magyar Alföld északi felében s az északkeleti magyar megyékben inkább egy lágyabb vonású, valamivel alacsonyabb termetű s világosabb szemű és hajú embertypussal találkozunk, mely a tisztavérű ősmagyar fajta, t. i. a finnugor anyatörzstől elszakadt *ugoros magyarság* képviselője. (27. és 28. kép.)

Ezt a fajtát *Winkler* boroszlói professzor, aki sokáig élt hazánkban, a keleti finnekkel hajszára megegyező mongoloid fajtának tartja s kiemeli,³⁹ hogy ez a *tiszta magyar fajta*, melyhez az alföldi magyarság

³⁹ *H. Winkler*, Das Finnentum der Magyaren; Zeitschr. f. Ethnol., 1901, 171. 1

zöme tartozik, sohasem feketehajú, bajuszú, szakállú és szemű, hanem mindig kékesszürke szemű, szőke- vagy barnahajú; szakállja többnyire világosabb színű mint a haja, bajusza fakó szalmasárga⁴⁰ s ebben, valamint alacsony termetében, széles, szögletes arcában, külső szemzugainak nagy távolságában és egyéb bélyegeiben is annyira összevág a keleti finnekkel, hogy fajta tekintetében lehetetlen őket megkülönböztetni.

27. és 28. kép. Erdélyi ugoros magyar (Semayr felvétele).

A mai anthropologusok az alföldi magyarság szőke és barna elemeit, amelyekről a közmondás is azt tartja, hogy „se nem szőke, se nem barna, az az igaz magyar fajta“, a *Günther* által keletbaltinak nevezett fajtához sorolják. Így tesz maga *Günther*⁴¹ s utána *Kraitschek*⁴², *Pösch*⁴³ és *Hauser*⁴⁴ is, amiben sok igazság van, mert ha az alföldi magyarság világos árnyalatú elemei nem is teljesen azonosak a keletbalti fajta finneivel, a közöttük levő nagy rokonság mégis nyilvánvaló.

Ezt az alföldi magyarságot tehát teljes joggal nevezte *Semayr*⁴⁵ ugoros-nak, *Nagy Géza*⁴⁶ pedig a sötét árnyalatú törökös magyarsággal szemben „könnyűvérű, mozgékony, hamar fellobbanó, mindenhez könnyen alkalmazkodó, vállalkozó szellemű, áldozattól s bármiféle kockázattól vissza nem riadó“ népelemnek jellemezte.

A vérkeveredésnek említett formáin kívül még egy kategória játszott nevezetes szerepet a magyarság életében, jelesen a mongoloid eredetű,

⁴⁰ *H. Günther* szerint „savanyú-káposzta színű“.

⁴¹ *Günther*, *Kleine Rassenkunde Europas*, 1925, 88. l.

⁴² *Gust. Kraitschek*, *Rassenkunde*, 1924, 112. l.

⁴³ *Pösch*, *Bericht . . . Kriegsgef. Studien; Mitteil. Anthropol. Ges.*, III. sorozat, XVII.

⁴⁴ *Otto Hauser*, *Rassezucht*, 1924, 49. l.

⁴⁵ *Id. h.* 112. l.

⁴⁶ *Id. h.*

tehát vérében ismét nem idegen *alpesi* fajtával való kereszteződés, amelyből, ha már nem is tisztavérű, de még mindig *teljes értékű s nemcsak lelkiületükben, hanem testiségükben is magyaroknak minősítendő nemzedékek származtak.*

A tisztavérű magyarság a felvidéki tótokkal, ruthénekkal, lengyelekkel, továbbá a szintén kerekfejű szepesi és erdélyi szászokkal, svábokkal, hauerekkel, hiencekkel és ponztücherekkel a magyar fajiság szempontjából *kifogástalan félvérkorcsokat* hozott létre.

Az ilyen vérkeveredésnek sok jellemző példáját ismerem. Ezek sorába tartozik *Kaszás Anna* bölcsészethallgató (29. kép), aki japános arcával erősen mongol hatású, holott a magyar véren kívül sok orosz és tót vér is van benne. Méltó társa *Szabó Anna* okl. középiskolai tanár (30. kép), akinek szeme mongoloid alapvérre utal, pedig családjában a magyar vér sok tót vérrel is keveredett.

29. kép. Kaszás Anna.

30. kép. Szabó Anna.

Az ő felső szempillájukon is hiányzik az európai szemet jellemző keresztbarázda (*plica transversalis*), mert szempillájuk egységes, kifelé domborodó párnát alkot. Ennek következtében szemük alig különbözik a 15. képen bemutatott mongolszemtől. Ilyen szemmel, a magyar fajta örökítő erejének bizonyságául, lépten-nyomon találkozunk, még pedig nemcsak a vidéken, hanem teljesen elszidósodott városainkban is.

Az ilyen kerekfejű félvérkorcsok alkotják a mai magyar értelmiség zömét s én épen a vér élettani rokonságának tulajdonítom azt a kétségbevonhatatlan igazságot, hogy hazánk tót, német, ruthén és lengyel lakossága sohasem törekedett a magyar államot szétrobbantani, sohasem gravitált kifelé, hanem mindig a magyarság testvérének érezte magát, elsajátította nyelvünket és szokásainkat, egész lelkével beleélte magát

a magyar érzelm- és gondolatvilágba, részesévé, sőt gyakran vezérévé lett a magyar szellemi életnek, szóval izig-vérig magyarrá lett és — a mi a legfőbb — a magyarnak sohasem volt ellensége.

Nem úgy az országban lakó *dinári* fajtájú horvátok és rácok s a *földközi* fajtához tartozó oláhok, a kik egyes — az úri osztályból származó — kiváló egyéneikben ugyan teljesen beolvadtak a magyarságba s nemcsak reprezentatív szellemei, hanem olykor vértanúi is lettek a magyar sorsnak, mindazonáltal *népük tömege* sohasem tudta megtagadni azt a természetes aversiót, mely az idegenvérű fajták között fennáll.

Gondoljunk csak a *Hóra—Kloszka*-féle oláh lázadásra, *Janku Avram* rémtetteire, a zalatnai vérfürdőre, a *Jellasich*-féle betörésre, a szerbek garázdálkodásaira, avagy a politikai hatalomtól csak legutóbb megvált *Pasics* vérlázító nyilatkozataira és bizonyára nem fogunk kételkedni, hogy *itt a vér veleszületett aversiója dolgozott* és dolgozik ma is.

A horvátok, rácok s az oláhok mindig harcot folytattak a magyar állam ellen, a melytől minden pillanatban készek voltak elszakadni, holott a tótokat, ruthéneket és németeket akaratuk ellenére, erőszakkal kellett tőlünk elszakítani. És mind a két jelenségnek ugyanegy oka van, t. i. a vérség törvényei, amelyek súlyosabb kézzel nyúlnak bele a népek és nemzetek életébe, mint a politikusok és hisztorikusok által annyira túlbecsült institúciók s politikai és közgazdasági konstellációk.

Ezzel a megmásíthatatlan ténnyel pedig mindenkinek, de főképen a gyakorlati politikusnak számolnia kell, mert a tervbevett politikai intézkedések, ha nincsenek csupán az ököl hatalmára alapítva, mindig csak a vérség törvényeivel összhangban lehetnek áldásosak.

Már *D'Israeli*, a későbbi *Beaconsfield* lord, aki mint a hatalmas Anglia kancellárja évtizedekig irányította a népek sorsát s nem poros pandektákból tanulta, hanem a szó szoros értelmében „csinálta“ a történelmet, már ő megmondta, hogy „a fajkérdés a világtörténelem kulcsa“, melyet „senkinek sem szabad közömbösen vennie“, azonban — mondja tovább — „a fajta nem a nyelvben s nem is a vallásban, hanem a *vérb*en gyökerezik.“

S valóban mai nap már pontos biochemiai vizsgálatok igazolják e szavak igazságát s emellett a származástan, az embertan és az örökléstan is sok tekintetben tisztázta az egyes emberfajták egymáshoz való viszonyát.

Ilyen alapon taglaltam fentebb a mai magyarság fajképét, amely azonban csak akkor lesz teljes, ha a magyarságnak az egész világon elterjedt zsidó fajtához való viszonyát is megvilágítjuk.

A zsidók fajképe.

A zsidó fajtát zoológiai értelemben mesterségesen kitenyésztett állandó korcsfajtának kell mondanunk.

A természetben csakis mesterségesen létrehozott korcsfajtákat ismerünk. Természetes korcsfajta nincs a világon, mert *a természet korcsfajtákat nem tűr.*

A két természetes fajta kereszteződéséből létrejött korcsfajta ugyanis nem állandó, mert a *Mendel*-féle örökléstörvény értelmében már a második nemzedéksoron szétesik, vagyis visszafajtázik a törzsfajtákra.

Állandó korcsfajtákat úgy hozott létre az ember, hogy egy meglevő fajta féleségei, vagyis egyéni variációi közül kiszemelt magának két, neki kívánatosnak látszó tulajdonságokkal felruházott egyedet (hímet és nőtényt) s ezt összepárosította.

Ennek következtében a kívánatos tulajdonság, ha mind a két egyénben megvolt, most már fokozottabb mértékben jelentkezett az ivadékokon. Valamely bélyeg ilyenén hatványozódásának a neve: *luxuratio*. Mindig ugyanolyan bélyegekkal felruházott egyéneket párosítva, hosszabb idő múlva teljesen állandó, vagyis egymás között mindig egyforma ivadékok szolgáltató korcsfajtát nyerünk.

Ezzel a módszerrel, vagyis *szigorú beltenyésztéssel* hozta létre az ember a sokféle házi állatot s termelte ki a mindenféle virág-, gyümölcs- és veteményféléket. Ekként tenyésztett ki mintegy 150 galambfajtát, sokféle tyúkot, lovat, szarvasmarhát, juhot, sertést, kutyát, nyulat stb., amelyek saját fajtabelivel párosítva mindig ugyanolyan ivadékok szolgálnak, azonban magukra hagyatva rövid idő alatt elfajzanak, vagyis *visszafajtáznak* a törzsfajtákra.

A mesterségesen létrehozott korcsfajták tehát csakis szigorú beltenyésztéssel tarthatók fenn, mert magukra hagyatva vagy elpusztulnak, vagy fajtájukhoz nem tartozó egyedekkel párosodnak, amidőn is ivadékaikban visszaűtnek a törzsfajtákra.

Mint hogy az embert nem lehet tenyészállattá tenni, ebből az következik, hogy a természetes, tisztavérű emberfajták kereszteződéséből lett korcsok a természetben mindig csak egyénileg jönnek létre, vagyis *csak korcsgyének keletkeznek, de nem korcsfajták*, úgy hogy ha az ilyen korcsokat fenn akarjuk tartani, *mindig újra kell őket létrehozni.*

Igy tudjuk, hogy Amerikában egy évszázadnál hosszabb idő óta folyik a fehér- és feketebőrű ember kereszteződése, azonban az ebből létrejött mulattok nem alkotnak állandó korcsfajtát, mert akár egymás

közt,⁴⁷ akár a törzsfajták valamelyikével kereszteződnek, néhány generáció után teljesen visszafajtáznak, tehát mint mulattok megszűnnek létezni.

Igaz, hogy az amerikai Egyesült-Államokban tízmillió négerre kétmillió mulatt esik,⁴⁸ ezek azonban mind visszafajtáznak s ha nem keletkeznének újra, már régen eltűntek volna az élet színteréről.

Nagyon hasonlóan vagyunk a zsidó fajtával, azzal a különbséggel, hogy itt a korcsokban kimufatható törzsfajtáknak a száma jóval nagyobb.

A **zsidó**, helyesebben **héber fajta** kialakulása Kr. e. másfélezer évvel indult meg,⁴⁹ amikor a Tigris és Eufrát mellékéről a mai beduinoknak megfelelő tisztavérű szemiták — bizonyára valamilyen természeti kényszerűség következtében — fölkerekedtek s Palesztinába kezdtek bevándorolni.

Ezek a bevándorlók az *orientáli*, vagyis *szemita* fajtahoz tartoztak. Testi bélyegeik közül kiemelendők az alacsony termet, a hosszú koponya, keskeny arc, az egyenes, keskeny s legfeljebb alsó harmadában megörbült, nem nagy orr és a kevésbé kiduzzadó, gyakran kicsucsorított ajak. Bőrük világos, hajuk sötétbarna, vagy feketeszínű, szemük gyakran mandulaszerű s nagyon sötét.⁵⁰

A szemita fajta testi és lelki bélyegeiben oly közel áll a földközi (mediterrán) fajtahoz, hogy *Eugen Fischer*, a freiburgi egyetem anatómia-professzora, az ép oly jeles anthropologus szerint közös gyökérből származottnak tekintendők.⁵¹ Az ősfajta már a Diluviumban az arábiai félszigeten élt s ebből jött létre az *asszír*, *babyloni*, *héber* és még több más fajta.

A szemiták tisztavérű képviselői a mai *arabok*, amelyek fajtáját pompásan illusztrálja *Lydekker* könyvének⁵² női (31. kép) és *Luschan* könyvének⁵³ férfi arca (32. kép). Ezekhez hasonló ábrázatok a mai zsidók közt is gyakran akadnak.

A szemiták kulturátlan pásztornépe Palesztinában már magasfokú kultúrára talált. Az Elő-Ázsiában elterjedt ősi armenoid fajta Palesztinára is kiterjedő hatalmas birodalmat tartott fenn s ebbe, a *hethiták* országába nyomultak be az arábiai szemiták, ahol megtanultak házat építeni, írni, olvasni s elsajátították a közigazgatás és az országkormányzás mesterségét,

⁴⁷ Az egymással kereszteződő félévek termékenysége rendszerint nagyon megcsappan, sőt teljes meddőséggel is járhat, mint azt a magyar-zsidó házasság esetében oly gyakran tapasztalhatjuk.

⁴⁸ *Luschan F.*, *Buschan Illustr. Völkerrunde* c. művében, 1910, 379. l.

⁴⁹ *Bauer—Fischer—Lenz*, *Menschl. Erblichkeitslehre*, I, 1921, 135. l.

⁵⁰ *Günther*, *Rassenkunde*, 383. l.

⁵¹ *Eug. Fischer*, *Menschl. Erblichkeitslehre*, I, 135. l.

⁵² *Lydekker*, *Le Razze Umane viventi*, 1910, 448. l.

⁵³ *Luschan*, *Kriegsgefangene*, 1916, 47. és 48. kép.

azután minden tudást és hatalmat magukhoz ragadva végül vérbelileg is összekeveredtek a benszülött lakossággal. *Igy váltak a szemiták zsidókká!*

Az **armenoid fajta**, mellyel a szemiták összekeveredtek, alacsony termetű, koponyája rövid, a nyakszirt felé csúcsosodó s a nyakszirten meredeken lecsapott. Hatalmas orra könnyedén előugró s erőteljes görbületű. Álla rövid és hátra húzódott. Bőre oly sötét, mint a földközi fajtáé. Szeme fekete, haja sötét. Mindezt jól láttuk a 14. képen bemutatott örmény férfi arcán.

31. kép. Kairói arab nő gyermekével
(Lekegian felvétele).

32. kép. Mesopotámiai arab férfi
(Luschan felvétele).

Az armenoid fajttal keveredett szemiták típusát kitűnően illusztrálja a *Fishberg* könyvében⁵⁴ ábrázolt algériai zsidó férfi arca (33. kép), melynek karvaly orra csaknem teljesen tipikus hethita orr, azzal a különbséggel, hogy nem áll ki oly szabadon az arcból, mint az armenoid, vagy a dinári fajtáé (12. és 13. kép), hanem mintegy súlyosan csüng le, – mondja helyesen *Günther*.⁵⁵

Azonban a szemita és armenoid vérből összeszövődött zsidó fajta már Palesztinában északi fajtájú népek (amoriták, filiszteusok, thrákok, szkythák) vérére is fölvette,⁵⁶ minek következtében nagyon kevertvérű korcsok jöttek létre, melyek közül — megfelelő kiválogatódás hiányában — nem tudott egy állandó fajta kialakulni s a korcsok az örökléstan törvényei szerint mindig visszaütöttek a törzsfajtákra.

⁵⁴ *Fishberg*, Die Rassenmerkmale der Juden, 1913, 2. tábla.

⁵⁵ *Günther*, Rassenkunde, 385. l.

⁵⁶ *Eug. Fischer*, Mensch. Erblichkeitslehre, I, 135, l. és *Günther*, Rassenkunde, 388. l.

Erre nézve nagyon nyomatékos bizonyítékokat szerzett *Luschan Félix*, a nagyhírű berlini anthropologus, aki Kis-Ázsiában azt tapasztalta, hogy ámbár a szemita és prosemita népek kétezer év óta keverednek egymással, mégsem jött létre egy állandó közép fajta, hanem az ősi fajták — a mindig újra keletkező keverékegyéneken kívül — még ma is tisztán vannak meg egymás mellett. Különösen félreeső hegyvidékeken talált tiszta armenoid fajtájú lakosságot, amilyen az *allévi*, *kysszilbas* és *tahtadzsi* nép s az örmény felföld nemes családjai.

Luschan-nak nagy érdeme, hogy ezt a folyamatot, amelyet a *kikeveredés törvényének* (Entmischungsgesetz) nevezett,⁵⁷ 1889-ben megállapította. Mai nap azonban már tudjuk, hogy az nem egyéb, mint a *Mendel*-féle széthasadó öröklés, vagyis a visszafajtázás jelensége.

33. kép. Algériai zsidó
(Fishberg könyvéből).

34. kép. Ifjú kabyl nő
(Friedenthal könyvéből).

A Palesztinában létrejött zsidó fajta további vándorlásainak folyamán mindenféle más népekkel érintkezett s ezáltal még több idegen vért fogadott magába és még zavarosabbá tette a zsidó fajképet.

Az újabban fölvetett vérelemek közül a legerősebb a *hamita* és a *néger* vér beütése volt, emellett azonban a földközi (*mediterrán*) fajta vérének is nagy szerep jutott.

A zsidók már jóval Jeruzsálem pusztulása előtt sokat érintkeztek Észak-Afrika mediterrán fajtájú népeivel (egyiptomi fellákkal, berberekkel, mórokkal), amelyekkel vérbelileg is összekeveredtek.

A **mediterrán fajta** emberei alacsony termetűek (a legkisebb európai fajta); a férfi átlagos magassága 1.61 m. Koponyája keskeny

⁵⁷ *Luschan F.*, Reisen in Lykien, Milyas und Kibiratis, 1889.

és hosszú; arca tojásdad és keskeny; orra egyenes, tövén magas; haja lágy és sötétszínű; szeme mélyenfekvő, barnaszínű; bőre barnás.⁵⁸ Mind-
ezt már 7-ik képünkön láttuk.

Minthogy a Portugáliában, Spanyolországban, Dél-Olaszországban s Afrika egész északi partvidékén elterjedt mediterrán fajta anthropologiailag nagyon közel áll a szemita fajtához, épenséggel nem csodálatos, hogy pl. a *Friedländer* művében ábrázolt ifjú kabyl nőben (34. kép), vagy az ugyanott bemutatott két mór nő képében⁵⁹ (35. kép) nem egy budapesti zsidó nő vérbeli rokonára ismerhetünk.

35. kép. Mór nők
(*Friedenthal* könyvéből).

36. kép. Kisszilerobo mpororo szultán
(*Luschan* felvétele).

A **hamita fajtát**, melyet az olasz fajbiologusok *aethiopiai*-nak is neveznek, különösen a szomáli félsziget tévesen négereknek mondott népei (*masszai*-, *galla*- és *szomál*-néger) alkotják. Bélyegei közül kiemelendő a nagyon magas termet, túl hosszú alsó végtagjaival s az annyira karcsú derék, hogy az anatomusok már arra is gondoltak, miként belső szerveik másképp helyezkedtek el, mint más fajtájú emberekéi. Kezüik és lábuk rendkívül keskeny, koponyájuk hosszú, arcuk keskeny, állkapcsuk gyöngén rézsutos, ajkuk kevésbé duzzadt, bőrük haloványbarnás, hajuk sötét, de lágy.⁶⁰

A hamita fajta *Günther* szerint az európai fajtákkal áll valamelyes kapcsolatban, legalább lágy haja, haloványszínű bőre és nyelvének szerkezete erre látszik utalni.

⁵⁸ *Eug. Fischer*, *Menschl. Erbl.*, I, 125. l.

⁵⁹ *Friedenthal*, *Das Weib im Leben der Völker*, 1910, I, 329, és 341. kép.

⁶⁰ *Günther*, *Rassenkunde*, 393. l.

A geográfiai helyzet úgy hozta magával, hogy a zsidók bőségesen keveredtek ezzel a fajtával, amiről pl. Kisszilerobo keletafrikai szultán arcképe ⁶¹ (36. kép) is tanúskodik, mely sok zsidón kiütözik. Különösen a szomáli nép tiszta szemita-hamita keverék.

Önként érthető, hogy a zsidók Elő-Ázsia minden népével is vérbeli összeköttetésbe léptek, még pedig nemcsak az asszyrokkal és babylonokkal, hanem még a távolabbi Kaukázus, az iráni felföld, sőt még India lakosaival is.

Ismeretes, hogy a Kr. előtti IX. században *Szalmanasszár* nemcsak Asszýria, hanem Izrael országa fölött is uralkodott, Kr. e. a VII. században pedig *Asszarhaddon* Egyiptomot is meghódította, mely események természetesen az asszyr vér elterjedésével voltak kapcsolatosak.

37. kép. Bethlehemi szir nő
(*Lydekker* könyvéből).

38. kép. Indiai tamil nő
(*Friedenthal* könyvéből).

Azt is tudjuk, hogy a zsidók 530–539-ig babyloni fogságban voltak, mely idő alatt tetemes babyloni vért fogadtak magukba.

A *Lydekker* művében ábrázolt ⁶² szíriai nő képe jellemző egyenes orrával, magas orrtövével és merev nézésű kidülledt szemével (37. kép) még ma is elég gyakran tér vissza a zsidókon.

Azonban az asszyrok is, a babylonok is szemiták lévén, vérük nem módosította a zsidó vér összetételét, sőt annyira megerősítette, hogy a zsidó fajta, mint a *Friedenthal* művéből átvett ifjú tamil nő arcképén látjuk (38. kép), még a távoli Indiában is megőrizte átütő erejét. ⁶³

Végére hagytam a bántu és a szudáni **négerek** vérbeütését.

⁶¹ *Luschan, Voelker – Rassen – Sprachen*, 1922, 4. tábla.

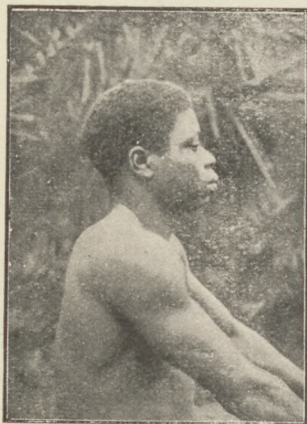
⁶² *Lydekker, Le Razze Umane viventi*, I, 1910, 457. l.

⁶³ *Friedenthal, Das Weib*, II, 574. kép.

A zsidók nagyon rossz néven vették, hogy a magyarság fölvilágosítására törekvő cikkeimben — a magyar irodalomban elsőül — rámutattam arra, mennyire át vannak ivódva néger vérrel. Ennek fejében cudarul reám törtek s a tehetetlen düh egész áradatát zúdították reám, ámde megállapításaimat sehogy sem tudták megcáfolni. Nem is lehet, mert az igazság elemi hatalom, amely bármennyire nem tetszik is, mégis diadalmaskodik s az alábbiak tanúságot tesznek róla, hogy a zsidók „négervérűségét” nem én találtam ki.

A zsidók a néger vérrel egy fajtájuknak merőben idegen vérelemet olvasztottak magukba, mely azóta is végzetszerűen kíséri lépteiket. Fajtájuk megrontása nélkül keveredhettek a szemita fajhoz tartozó asszyrokkal és babylonokkal, ugyancsak harmonikus, sőt esetleg nagyon sikerült korcsokat hozhattak létre az északafrikai mediterrán népekkel

(fellák, berberek, kabylok, zuávok, mórok stb.), azonban a keletafrikai bántu (*kafferek, hottentották*) és szudáni négervér már nagyon szerencsétlen járuléka volt az amúgy is nagyon kevert zsidó vérnek.

39. kép. Nyugatafrikai néger
(Lydekker könyvéből).

Ez a hamisítatlan afrikai vér, a maga tisztaságában, a kereszteződés alkalmával mindig uralkodónak bizonyul, ami teljesen megfelel az életbuvárok ama tapasztalatának, hogy az alacsonyabbrendű fajta vére szívoosan öröklődik. S ez a vérbeütés, valóban a danaidák ajándéka, sorsdöntő a zsidók életében.

A néger rokonság igazolására elég egy pillantást vetnünk a *Lydekker* művében ábrázolt nyugatafrikai néger képére,⁶⁴ amely egy volt hallgatómhoz annyira hasonlít, mintha csak édes testvére volna (39. kép).

Günther azt tartja,⁶⁵ hogy a zsidók hamita-néger korcsok közvetítésével kaptak néger vért, azonban ez a beütés oly erős volt, hogy a zsidók közt még ma is gyakran találunk négerforma arcokat. Még ma is sok zsidófejen látunk gyapjas, vagy apró csigákba csavarodó, kemény, fekete haját, kiduzzadó, éles peremmel szegélyezett széles ajkakat, valamint többé-kevésbbé kifejezett prognathiát (rézsutos fogállást) és sötétbarnaszínű bőrt, mely szín különösen a szempillákat s olykor az ajkakat is *sötét udvarral veszi körül*. A zsidó szem sajátságos nedves fénye és fátyolozott, alattomos pillantása talán inkább hamita bélyeg.

⁶⁴ *Lydekker, Le Razze Umane*, II, 3. tábla.

⁶⁵ *Günther, Rassenkunde*, d. deutsch. Volkes, 7. kiad., 1925, 451. l.

Fishberg, a newyorki zsidó orvos, a zsidókról írt anthropológiájában külön szakaszt szentel a néger-zsidó typusnak s egy abeszíniai néger-zsidó arcképét közli. E typus jellemzésében azt mondja, hogy a zsidók nagyon sötétszínű bőre, a kidomborodó nyakszirt által jellemzett hosszú feje, előugró álla s orrmányszerűen kicsucosodó, vastag és duzzadt ajkak által körülvelt szája, lapos és széles orra, melynek szárnyai oly domborúak, hogy oldalról nézve az orrlyukakat látjuk: *egyől-egyig néger bélyegegek*. A néger vér beütését akként magyarázza, hogy a spanyol- és portugál-zsidók annakelőtte mórokkal keveredtek, akik pedig sok néger vérrel voltak átvívódva.

Ugyancsak *Fishberg* mondja hogy a négerekre visszaütő zsidókat nagyon nehéz a mulattoktól megkülönböztetni s elmond egy esetet, melynek hőse egy *Riechel Bella* nevű orosz-zsidó leány, akit a vasuti kalauz a négerkocsiba utasított. A leány ezért bepörölte a vasutat és 3850 dollár fájdalomdíjat kapott.⁶⁶

Egyébként már *Ratzel* megállapította, hogy „Afrikának egész szemita és hamita lakossága mulatt-jellegű, mely jelleg az Afrikán kívüli szemitákra is kiterjed s még számos, köztünk élő zsidón is észrevehető.”⁶⁷

Az én véleményem szerint a zsidók főképen Egyiptomban vettek föl sok négervért. Egyiptomi sirleletekből ötezer évre visszamenő szakadatlan sorozatban ismerjük Egyiptom lakosságának koponyáit s ezekből kitűnik, hogy a négerek időnként Alsó-Egyiptomig terjedtek,⁶⁸ még pedig nemcsak szolganépként, hanem gyakran az előkelők, a papok, sőt az uralkodók közt is voltak négerek.

Azt is tudjuk, hogy a zsidók kétszer voltak egyiptomi rabságban s hogy ázsiai szemita népek évszázadokig ostromolták az egyiptomi partvidéket; *mindez bőséges alkalmat nyújtott arra, hogy a zsidók megteljenek néger vérrel*.

Az én tapasztalataim szerint a négervér különösen két bélyegben ütközik ki a zsidókon és pedig az apró csigákba csavarodott kemény, fekete, gyapjas hajban, továbbá az éles peremmel szegélyezett, duzzadt, széles és keresztben ráncolt ajkakban.

A száznak ilyen szabása nagyon egységesen jellemzi Afrika fekete- és barnabőrű népeit s én ezt a *Homo africanus* elsőrendű bélyegének tartom, mely nemcsak a tisztavérű fajtákon, így pl. a zulukaffereken⁶⁹ van meg, hanem mindenrendű korcsokon is nagy szívóssággal öröklődik.

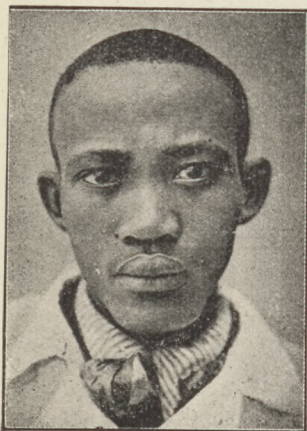
⁶⁶ *Fishberg*, Rassenmerkm. d. Juden, 194. l.

⁶⁷ *Kollmann*, Natur-u. Urgesch. d. Menschen, 1909, I, 121. l.

⁶⁸ *Eug. Fischer*, Mensch. Erbl., I, 136. l.

⁶⁹ *Friedenthal*, Das Weib, 288. l.

Ennek meggyőző példáját láthatjuk a bushmannoktól származó hottentóttákon,⁷⁰ valamint a hottentotta-búr korcsokon⁷¹ (40. kép), nemkülönben számos magyar- és lengyelországi zsidón.⁷²

40. kép. Hottentotta—búr korcs
(Fischer E. felvétele).

Az elmondottak értelmében a zsidóságot alapjában *szemita-armenoid* vérkeveréknek kell tartanunk, mely azonban idő folytán oly sok északi, hamita, negroid és mediterrán vért vett fel s a Kr. előtti évezred második felében már oly tarkabarkaságot ért el, hogy teljesen ráillett *Lapouge*-nak Közép-Európa népeiről mondott triviális, de találó hasonlata.⁷³

Ennek a zsidó népre oly végzetes állapotnak akart véget vetni az írástudó *Ezra*, aki Kr. e. 458-ban, a babyloni fogságból visszatért s Jeruzsálemet újra felépített zsidók vallását *fajvédelmi alapon reformálta*⁷⁴ és mindenekelőtt szigorúan megtiltotta, hogy a zsidók a nemzsidó népek „állati magvával” keveredjenek és ezáltal „a szent magot lealacsonyítsák.”

Ekkor keletkezett az a merev vallási törvény, mely a zsidóságnak más népektől való szigorú elkülönítést rendelt s Isten büntetésével fenyegette meg a nemzsidó népekkel való kereszteződést. A zsidó vallású, de nemzsidó fajú népeket kizárták kebelükből, a zsidóknak, akiknek nemzsidó feleségük volt, el kellett válniuk, vagy kivándorolniuk s minden zsidónak, de különösen zsidó férfinak halálbüntetés terhe alatt volt megtiltva nemzsidóval összeházasodni. *Nehemia* magas fallal kerítette körül Jeruzsálemet s hogy a zsidó nép az idegen vértől megtisztulhasson, nem bocsátottak be idegent.

Igy vált *Ezra* és *Nehemia* — mondja *Wellhausen* — a zsidó vallás megújítójává, helyesebben végleges megalapítójává.⁷⁵

A zsidó nép zöme azóta szigorúan követi *Ezra* parancsait s ennek a következménye a zsidóknak merev elkülönülése és egymás között való házasodása, vagyis a teljes *beltenyésztés*, mely nemcsak *korcsfajtájuk megállandósulására* vezetett, hanem azt a maga nemében páratlan vér-

⁷⁰ Der Mensch aller Zeiten, 492. rajz.

⁷¹ Eug. Fischer, Die Rehobother Bastards, VII. t. 3. kép és VIII. t. 1. kép.

⁷² Fishberg, Rassenmerk. d. Juden, 14. tábla.

⁷³ Lapouge, Revue d'économ. polit., IX. k.

⁷⁴ Ezra, 9, 2 (Günther idézete, 397. l.)

⁷⁵ Wellhausen, Israelit. u. jüd. Gesch., 3. kiad., 173. l.

hűséget és faji öntudatot is kifejlesztette, mely a zsidókat minden más néptől megkülönbözteti.

Ez a megállandósult korcsfajta az, mely azután a Földközi-tenger partvidékein nyugat felé vonult s különösen Spanyolországban megfészkelődve, a mai nap **szefardi** néven ismeretes, de *déli* vagy *spanyol zsidók*-nak is nevezett törzset alkotja.

Fajtabélyegeik tekintetében a szefardi zsidók középtermetű, szikár emberek; koponyájuk többé-kevésbé hosszú; arcuk keskeny-tojásdad; orruk keskeny, nemesebb görbületű; orrlyukaik hosszúak s rézsutosan föl- és hátrafelé irányulnak (*I. Jakobs*); bőrük sokszor nagyon világos, de nem rózsásfehér; mandulaforma nagy szemük és hajuk fekete- vagy barnaszínű; szemöldökük magasan ívelt s az orr töve fölött csaknem összeérő.

Szefardi zsidó kevés van a világon. Az egész, mintegy 15 1/2 millióra becsült (American Israelite) zsidó nemzetnek csak mintegy tizedrésze tartozik ide s ezek a zsidók mai nap Kis-Ázsiában, Észak-Afrikában, a Balkán-félszigeten, Olasz-, Spanyol-, Francia- és Angolországban, továbbá Portugáliában és Hollandiában vannak elszórva, azonban eredetileg Spanyolországban voltak összpontosítva, mert — mint *Graetz*, a zsidó történetíró mondja — a római uralom „ezeket a veszedelmes fanatikusokat, ezeket a büszke férfiakat, akiknek pusztá tekintetük is engedelmességre készítette a tömegeket“, keleti hazájukból a legtávolabbi tartományba telepítette át.⁷⁶ Németországban alig van belőlük s Magyarországon is csak elvétve kerülnek szemünk elé.

Nem kétséges, hogy ez a tehetségesebb fajta, mert a híres zsidók mind ebből valók, igaz, hogy a minden országban nemességet szerzett gazdag zsidók s a világ urai, vagyis a londoni, párizsi és amerikai pénzeszsákok is ehhez a fajtához tartoznak.⁷⁷

A szefardi zsidó az ideális zsidó típus megtestesítője. Különösen asszonyaik nagyon szépek. Ha Közép- és Kelet-Európában szép zsidó asszonnyal találkozunk, az mindig szefardi típusú, aki arcvonásainak gyöngédségén és feltűnő arányosságán kívül főleg ragyogó szemének köszönheti lényének igéző bájosságát, mondja *Fishberg* a zsidók anthropológiájában,⁷⁸ de *Friedenthal* is nagy nyomatékkal emeli ki az észak-afrikai, különösen a tuniszi zsidó nők szépségét.⁷⁹

⁷⁶ *Graetz*, Volkstümliche Geschichte der Juden, 9. fej.

⁷⁷ *Günther*, Rassenkunde, 384. l.

⁷⁸ *Fishberg*, Rassenmerk. d. Jud., 188. l.

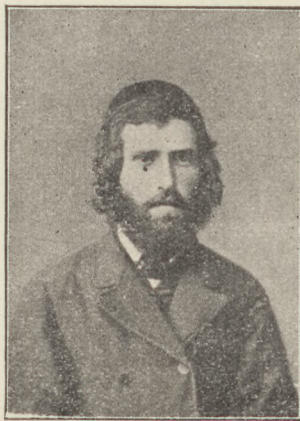
⁷⁹ *Friedenthal*, Das Weib, 1.

A *Fishberg* könyvében látható *marokkói zsidó nők* arcképe ⁸⁰ (41. kép) bizonyára sokak tetszésével találkozik, azonban az ugyanott ábrázolt férfi arca ⁸¹ (42. kép) is nagyon megnyerő.

E képek szemléletéből megértjük, hogy még a nagy kulturológus, az antiszemita *Chamberlain* is lelkesedni tud ezért a zsidó fajtaért, aki épen a szefardi zsidók példáján magyarázza, miként tud egy fajta a maga tisztaságában és nemességében évezredekig is fennmaradni.

41. kép. Marokkói zsidó nő (szefardi typus) *Fishberg* könyvéből.

42. kép. Szefardi típusú zsidó férfi (*Fishberg* könyvéből).

A bayreuthi bölcs is úgy találja, hogy a szefardi törzs az igazi szemita-typus. „Szép termet, nemes fej, méltóságos beszéd és viselkedés. Első szempillantásra megértettem — mondja *Chamberlain* ⁸² — hogy az ilyen emberek sorából próféták és zsoltárosok származtak, amit azonban sehogysem tudtam elhinni, bármily gondosan is vizsgálgattam a berlini Friedrichstrasse sok száz bocherét, amely bizony rendkívül közönséges, minden magasabb megmozdulásra képtelen embertömeg.” „Aki erről — mondja tovább — személyes tapasztalatból akar meggyőződni, az hasonlítson össze valamilyen szalonikii vagy szerajevói szegény szefardi zsidót egy tetszőleges *Rothschild* vagy *Hirsch* báróval s meg fogja látni, mi a különbség a fajta nyújtotta s az uralkodó adományozta nemesség között.”

Épességgel nem csodálatos, hogy a szefardi zsidók megvetik a keleti (askenázi) zsidókat. Gyermekeiket még ma sem engedik velük

⁸⁰ Id. mű, 4. tábla

⁸¹ Id. mű, 3. tábla.

⁸² *Chamberlain*, *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*, I, 1912, 324. l.

összeházasodni s annyira elzárkóznak tőlük, hogy még a zsinagógában is külön kell ülniök.⁸³ *Fishberg* írja, hogy a londoni szefardi hitközség 1772-ben megtiltotta, hogy egy szefardi egy német-zsidó leányt vegyen feleségül.⁸⁴ *Zangwill*, az angol-zsidó novellista „Kolduskirály“ című rajzában ecseteli, miként utasította vissza egy szefardi „Schnorrer“ egy gazdag és előkelő askenázi asszony kezét, mert az askenázi vért nagyon közönségesnek találta.

Sok megtévedt magyar pirulva gondolhatna a büszke vértudatnak erre a példájára!

A kétféle fajta megvetése azonban kölcsönös. *Luschan F.* legújabb művében olvassuk, hogy Makri askenázi zsidai egy álló esztendeig nem ettek húst, mert sakterjük meghalt s a szefardiak sakterjéről tudni sem akartak.⁸⁵

Fajiságának elemeiben lényegesen más összetételű a már kevertebb **keleti** vagy **askenázi** zsidóság, melynek létrejötte ekként vázolható.

Már tudjuk, hogy a zsidóság egy része a babyloni fogságból visszatért Palesztinába, másik része azonban Arméniába s a Kaukázusba vándorolt be, ahol már a Kr. utáni II. században található. Ennek következménye, hogy a mai cserkeszek, mingréliaiak, georgiaiak (grúzok) és más kaukázusi törzsek közt még ma is sok zsidójellegű arcot láthatunk. Ilyen pl. a *Friedenthal* művében ábrázolt cserkesz nő.⁸⁶

A mai cserkeszek anthropologiai ismeretét legfőbbképen *Erckert*, német származású generálisnak köszönhetjük,⁸⁷ aki az általa megvizsgált egyének típusát gyakran *zsidósnak* találta. Ezt a jelenséget a Daghesztánt meghódító arabok, vagy a hegyi zsidók befolyására vezeti vissza, azonban *Luschan F.* annak tulajdonítja,⁸⁸ hogy a Kaukázus lakóinak egy része Elő-Ázsia őslakosságával van közeli rokonságban, amennyiben a Kaukázust eredetileg keresztény örmények lakták, akik csak 1570 óta lettek mohamedánokká.

A Kaukázusból tovább vonuló zsidók a Kr. u. VII. században a Káspi-tó és a krimi félsziget közt elterülő Kazárországba érkeztek, amelynek uralkodója (khagánja) és főnemessége a VIII. és IX. században fölvette a zsidó vallást és valószínűleg össze is házasodott a zsidókkal, miáltal a maga mongoloid vérét reájuk oltotta, ő maga pedig zsidó vért fogadott magába.

⁸³ Zeitschr. f. Ethnol., 1921, 525. l.

⁸⁴ *Fishberg*, Rassenmerk. Jud. 190, l.

⁸⁵ Voelker—Rassen—Sprachen, 1922, 72. l.

⁸⁶ *Friedenthal*, Das Weib, 307. l.

⁸⁷ Arch. f. Anthropol., 18. k.

⁸⁸ *Luschan*, Voelker . . . , 62. l.

Az askenázi zsidók közt valóban nem egy mongol jellegű, a baskirokra és kirgizekre emlékeztető arcot találunk s ilyenkor föltehetjük, hogy ez az arctypus a kazár vérkeveredés maradványa.

Günther szerint a kazárok különösen a VIII. században tértek át tömegesen a zsidó vallásra,⁸⁹ azonban *Ibn Fozlan*-nak, az abbaszidi kalifa arab követének a kazár udvarnál szerzett tapasztalatai arról tanúskodnak, hogy kazár-zsidó keveredés legfeljebb a főnemesség soraiban történhetett, mert a fegyveres nemesség az izlámot követte, a köznép pedig bálványimádó volt.⁹⁰

Ugyanerre az eredményre jutott *Apafy* is, aki nemrég megjelent tanulmányában egykorú arab és zsidó írók följegyzéseiből megállapította, hogy csak a király és az előkelők voltak zsidó vallásúak.⁹¹

Bennünket ez a kérdés nagyon közelről érdekel, mert a magyarországi zsidók azt hirdetik, hogy a kazároknak egy törzse, t. i. a *kabarok*, mely a IX. században a magyarokhoz csatlakozva a honalapításban is résztvett, zsidó volt s a magyarországi zsidók ennek a törzsnek volnának az ivadékai.

Apafy szerint ezt a maszlagot még egyházi férfiak is bevették s a szószékről hirdették, hogy „a magyar zsidóság nem is szemita eredetű, hanem a kazároktól származtatható, ép úgy, mint a lengyel, német és orosz zsidó, akik ezúton tulajdonképen *fajrokonaink lennének*“!!⁹²

Teljesen hasonló húrokat pengetett *Giesswein Sándor* prelátus is, ki a nemzetgyűlés 1921. febr. 23-iki ülésén az anthropologia mezejére is elkalandozván a zsidóság iránt érzett, veleszületett nagy hajlandóságában azt a merész állítást kockáztatta meg, hogy „a turáni és a sémi faj között erős rokonság látszik, sőt azt mondhatnám, hogy egyazon magból származnak.“⁹³

Mondanom sem kell, hogy ezek a nézetek teljesen tévesek, mert a zsidók úgyszólván csak átutazóban voltak Kazárországban, amennyiben a XI. században már a ruthének földjén találjuk őket, ahonnan a XII–XIV. században Galiciába és Lengyelországba vándoroltak be.

Hogy a magyarok mily kevésbé keveredtek a zsidó kazárokkal, az abból is kiténik, hogy egy újabb geneológiai munka szerint⁹⁴ kazár-zsidó eredetű családok minálunk csakis a főnemesség soraiban akadnak,

⁸⁹ *Günther*, Rassenkunde, 405. l.

⁹⁰ *Hoernes*, Natur- u. Urgesch. d. Menschen, 1909, I, 588. l.

⁹¹ *Apafy*, Adalékok a honfoglalás kori zsidó-kazár kérdéshez; *A Cél*, XIII, 1923, 18. l.

⁹² U. ott, 16. l.

⁹³ *Új Nemzedék*, 1921. febr. 21. sz.

⁹⁴ *Weimarer histor.-genealog. Taschenbuch*, 1913.

ellenben a többi, nemességet szerzett magyarországi zsidó mind palesztinai nemzetségekből (*Áron, Lévi, Benjamin, Szimeon* stb.) származik.

Abban, hogy a kazár nép zöme nem keveredett össze a zsidókkal, annak is része lehetett, hogy amilyen szépek az északafrikai zsidó nők, ép oly kevésbé megnyerők az előázsiaiak. *Friedenthal* nagy műve szerint⁹⁵ Észak-Afrika s különösen Tunisz zsidó női „a legszebb asszonyok közé tartoznak“ ellenben pl. „a kaukázusi zsidó nők csunyák és tisztátalanok.“

A kazár-zsidó vérkeveredés tehát semmikép sem lehetett nagyobb mértékű, mindazonáltal akkori arányában is okozója lehetett annak, hogy a kazárok egy törzsét alkotó *kabarok fellázadtak s a kazároktól elszakadva a magyarokkal egyesültek*. Legalább ez olvasható ki biborban született Konstantin császár (*Constantinus Porphyrogenitus*) eme tudósításából:⁹⁶

„Tudni kell, hogy az úgynevezett *kabarok* a kazár nemzetből valók. Lázadás történnén egyszer az uralkodás miatt, eme belháborúban a régi hatalom győze; a lázadók egy része levágték, másik része a turkokhoz (t. i. a magyarokhoz) meneküle s azokkal egyesült.“

Tudván azt, hogy a kazárok fejedelme s főurai akkor már zsidó vallásúak voltak és bizonyára az uralkodás iránya is az elzsidósodást szolgálta, nyilvánvaló, hogy „az uralkodás miatt“ fellázadt *kabarok* álltak legtávolabb ettől az irányzattól, vagyis éppen azért lázadtak fel, mert *nem akartak elzsidósodni*.

Ebből pedig világosan az következik, hogy a honfoglaló magyarokhoz csatlakozott *kabarok* semmikép sem lehettek a magyarországi zsidók ősei, hanem ellenkezőleg, minden zsidó-függeléktől mentes, tisztavérű mongoloid nép volt, mely a magyarsággal összeolvadva jelentékenyen megnövelte a magyarok erejét; még pedig annnyival inkább, mert „a *kabarok* — *Konstantin* császár szerint — erőre és vitézségre kitűnnek s a csatákban elől vívnak, mint első törzs.“

Azonban mindemellett is bizonyos, hogy a zsidók Kazárországban eddigi vérkeverékükhöz, ha csak csekély mennyiségben is, mongol vért vettek föl, melyet azután a szláv népek között némi dinári, de még több alpesi és északi vérrel is megszorítottak.

Északi vér már Palesztinából volt bennük, azonban Lengyelországban még inkább keveredniök kellett északi fajtájú emberekkel, mert csupán csak a Palesztinában felvett északi vérből nem magyarázható meg a keleti zsidók gyakran világos szem- és hajszíne.

Ezenkívül a keleti zsidóság a XV. században sok szefardi vért is kapott, amennyiben a déli zsidóság már a középkor elején a Rhône és

⁹⁵ *Friedenthal*, *Das Weib*, I. 1910, 216. és 320. l. 14. tábla.

⁹⁶ *Hunfalvy Pál*, Magyarország ethnographiája, 1876, 215. l.

Rajna mentén Elzászba (III. század) s a rajnai frank tartományba jutott. Majna-Frankfurt már akkor is egyik főfészkek volt.

A lengyel zsidók keletről bevándorolt törzse *Boutsch-Brujewitsch* orosz ethnographus szerint lélekszámban nagyon csekély volt, azonban tetemesen megszorodott a Németországból bevándorolt tisztább vérű szefardi-zsidókkal, akik a keresztes háborúk idejében kitört zsidóüldözés elől, különösen a rajnai frank-tartományokból (Majna-Frankfurt környékéről), nagyobb számmal vándoroltak be Lengyelországba s ennek tulajdonítható, hogy a keleti zsidók közt még ma is sok szefardi típusú arc látható.

Oroszország *Nagy Péter* uralkodásáig (1682—1748) nem engedte be a zsidókat, azonban *Nagy Kázmér* lengyel király (1333—1370) privilégiumokkal édesgette be őket, mert belőlük akarta megalkotni a Lengyelországban akkor még hiányzó középosztályt.

Ezek a Németországból bevándorolt zsidók alkotják a lengyel zsidóság zömét, aminek kész bizonyítéka az, hogy az úgynevezett *jiddis* nyelv a középkori frank nyelvjárás rokona s hogy a lengyel zsidók mai családneve is nagyrészt német eredetű.⁹⁷

Mindebből világos, hogy *sem a lengyel, sem semmiféle más zsidó nem turáni eredetű s hogy sem a lengyel, sem semmiféle más zsidó nem rokona a magyarnak*, amit különösen azért kell nagy nyomatékkal kiemelnünk, mert a zsidók gyakran folyamodnak ahhoz a cselhez, hogy a magyar-zsidó vérrokonságot hangoztatják.

A fentebbiekből kiviláglik, hogy a keleti vagyis az askenázi zsidók évszázados vándorlásaik folyamán mindinkább veszítettek ősi szemita—armenoid—mediterrán—hamita—negroid vérükből, ellenben útközben mindtöbb mongoloid vért fogadtak magukba, minek következtében eredeti hosszúfejűségüket is elvesztették s ez utóbbi fajta vérének hatása alatt *rövidfejű típusra tettek szert*.

Ezt a folyamatot eddig — tudtommal — a legtalálóbban két berlini anthropologus, az Indiában szerencsétlenül járt *Hauschild* prof. és *Wagenseil* magyarázta meg, amidőn rámutatott arra,⁹⁸ hogy úgy az askenázi, mint a szefardi féleségben egy hosszúfejű barna fajta (a szemita) s egy rövidfejű barna fajta (az armenoid) szolgáltatja a törzsvért, azonban a szefardi ezenfelül még egy hosszúfejű barna fajta (a földközi) vérét fogadta magába, úgy hogy itt két hosszúfejű barna fajta túlsúlya következtében eredőképen a szefardi zsidóság hosszú koponyája jött létre.

⁹⁷ *Hans Günther*, *Rassenkunde*, 7. kiad., 1925, 462. l.

⁹⁸ *M. W. Hauschild*, *Die Kleinasiatischen Völker und ihre Beziehungen zu den Juden*; *Zeitschr. f. Ethnologie*, 1921, 518—528. l.

Ellenben az askenázi zsidóság a közös törzsvéren kívül még egy rövidfejű szöke fajta (a keletbalti) vérét vette fel, minek következtében két rövidfejű fajta révén rövid koponyára tett szert.

Világosan látható, hogy az askenázi változathoz tartozó lengyel zsidóságban a kettős zsidó törzsvér (szemita és armenoid) ép úgy befoglaltatik, mint a szefardi zsidókban, mely vérnek a magyar fajtában nyoma sem lévén, *áthidalhatatlan ür támad a magyar és a zsidó fajta közt.*

Azáltal, hogy az eredeti armenoid rövid koponya az utóbb felvett keletbalti vér által megerősítve az askenázi zsidóban megállandósult, a lengyel zsidó még nem lett a mongoloid magyarnak rokona, mert a koponya mérete csak egy és nem is a legfontosabb fajtabélyeg s ennek megítélésében is a fejlődés egész iránya a döntő.

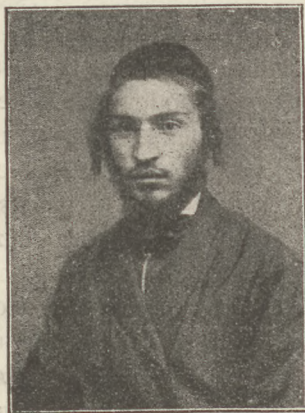
Azzal, pl. hogy egy gótstílusú épület fedelét ép olyan pirosra festik, mint a barokkét, e két épület még nem vált rokonná, vagy hogy az eszkimó is, a néger is hosszúfejű, ez még nem a rokonság kifejezője, mert *mind a két fajta mögött más fejlődéstörténet áll.*

Ez a vérbeli idegenség a zsidó örök idegenségének a legfőbb oka, amely szellemi és erkölcsi világának teljes idegenségét is maga után vonja.

Günther, az ő gyakran idézett jeles munkájában azt tartja, hogy *a keleti zsidót már alig lehet szemitának nevezni*, mert épen az orientáli, tehát a szemita fajta vére meglehetősen csekély lenne. Günther szerint a keleti zsidó a kisázsiai armenoid fajta nem nagy mértékű uralkodása mellett *armenoid—mongol—alpesi—északi—szemita—hamita—néger* vérkeveréknek felel meg,⁹⁹ mely nézet azonban legfeljebb egyes esetekre helytálló, mert az esetek túlnyomó nagy számában még úgy a szemita, mint a negroid bélyegek határozott túlsúlya tapasztalható.

Nézzük meg pl. a Fishberg könyvéből átvett askenázi zsidó arcát¹⁰⁰ (43. kép), nem látjuk-e rajta rögtön a szemita szemét és orrát s az afrikai néger kiduzzadó, élesperemű ajkait és göndörszörű szakállát?

E kérdés taglálásánál meg kell emlékeznem Luschán Félix-nek, a nagyhirű berlini anthropologusnak ama megállapításáról, hogy hosszú-

43. kép. Lengyel zsidó (askenázi típus) Fishberg könyvéből.

⁹⁹ Günther, Rassenkunde, 406. l.

¹⁰⁰ Fishberg, Rassenmerkm. Jud., 14. tábla.

rövidfejúek úgy a szefardi, mint az askenázi zsidók között csaknem egyforma arányban fordulnak elő,¹⁰¹ mely állítást azonban *Hauschild* legújabb észleletei¹⁰² nem erősítették meg, sőt e buvár szerint épen a koponya eltérő alkata jellemzi a zsidófajta e két változatát a leghatározottabban.

Egyébként, hogy a szefardi és az askenázi zsidók között mélyebbrelható különbségek vannak, arról *W. Halber* és *I. Mydlarski* legújabb vizsgálatai¹⁰³ is tanúskodnak. Ezekből kitűnik, hogy a lengyel zsidók vére nagyobb mértékben tartalmazza az *A* és csekélyebb mértékben a *B* tulajdonságot.

Teendők és tanulságok.

A magyar és a zsidó fajta történeti fejlődésének s anthropologiai bélyegeinek megismerése után föl kell vetnünk azt a fajvédelmi tekintetben legfontosabb kérdést, minő befolyással van a két fajta kereszteződése az utódokra, a kereszteződő fajtákra s az egész nemzetre?

A felelet reánk, magyarokra nézve, egyenesen lesújtó, mert a nagyobb mértékű vérkeveredés a zsidó vér nagy átütő erejénél fogva, a *magyarság teljes elzsidósodására vezetne*.

De a zsidókra nézve sem örvendetes, mert ámbár az eredmény reájuk nézve pillanatnyilag kedvezőnek mutatkozik, amennyiben a tisztavérű magyarság folytonos csökkenése mellett mindinkább több zsidó külsejű félvérkorcs szaporítja tömegüket, végső eredményben azonban ez a folyamat a *zsidó fajtának is teljes megromlásával jár*.

Ennek az a magyarázata, hogy a magyar-zsidó házasság — a legegyszerűbb esetet véve alapul — az uralkodó, vagyis a *teljes dominanciával végbemenő öröklés törvényét követi*, amikor is a két kereszteződő fajta létrehozta első nemzedéksoron csakis az egyik (a mi esetünkben a zsidó) szülő bélyegei jutnak kifejezésre.

Ilyen esetet illusztrál az állatvilágból vett példánk (44. kép), amidőn fehér és feketetarka axolotl párosodásából az első nemzedéksoron csupa feketetarka utód keletkezik.

Teljesen hasonló az eredmény a fehér és a fekete ember kereszteződése esetében, amidőn, mint 45. képünkön látjuk, a néger apától és angol anyától született kilenc gyermek mindegyike atyjának csigákba csavarodó, durvaszálú haját és egyéb bélyegeit örökölte.

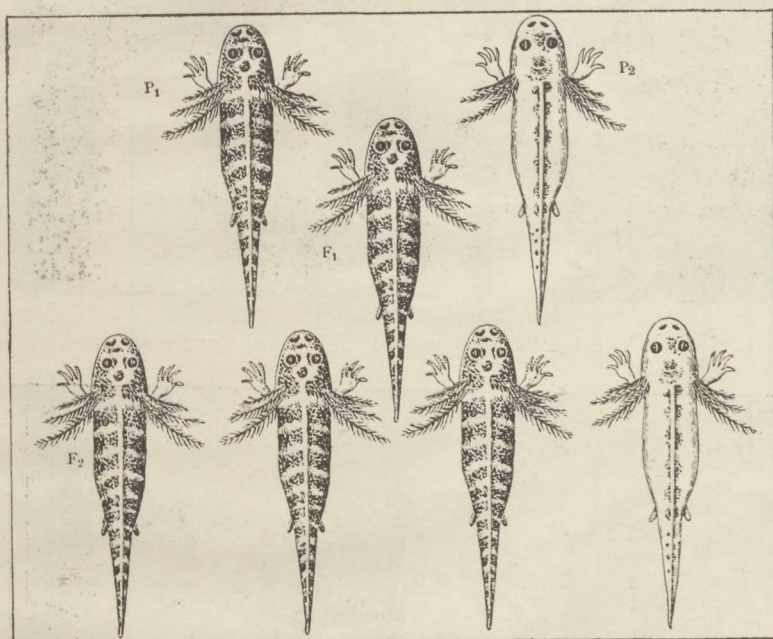
¹⁰¹ *Luschan*, *Voelker* . . . , 73. l.

¹⁰² *Hauschild*, *Zeitschr. f. Ethnol.* 1921.

¹⁰³ *W. Halber*, u. *I. Mydlarski*, *Untersuch. über die Blutgruppen in Polen*; *Zeitschr. f. Immunitätsforschung u. experim. Therapie*, 43, 1925, 481. l.

Ezek után, tudván, hogy a zsidó vérnek a beduin s a hethita törzsvér mellett mily fontos véreleme a néger vér, nem fogunk csodálkozni, hogy a magyar-zsidó házasságból született gyermekek, arra való tekintet nélkül, vajjon az apa vagy az anya-e a zsidó, *mindig zsidó megjelenésűek*, mert az átütő erejű zsidó fajta öröklésképe ütközik ki rajtuk.

Ennek igazságát mindenki, aki kellő tapasztalattal bír a fajták felismerésében, maga is megállapíthatja, nekem pedig, aki hosszú idő óta tanulmányozom ezt a kérdést, rengeteg bizonyító adat áll rendelkezésemre.

44. kép. Feketetarka és fehér axolott (*Siredon pisciformis* Shaw) örökléspéldája. (Teljes dominantia). Haecker képe.

Tapasztalataim legújabb sorozatából bemutatom a 46-ik képet, melyet e nyáron vettünk fel egy vidéki úri család körében. Az apa lengyel származású magyarnak vallja magát s a II., vagyis a nyugati vércsoportba tartozik. Az anya orientáli fajtájú s kevert vérének megfelelően a IV. vércsoportba tartozik. A házaspár három leánygyermek közül a két idősebb apja vérét örökölte ugyan, azonban küllemében ép oly félreismerhetetlen zsidó, mint az anyja vérét örökölt legifjabb leány (balfelől a szélső).

Én magam nagyon megnyerőknek találom ezeket a keleti bájú höl-

gyeket s épenséggel nem csodálkoznám, ha valaki kíváncsún tartaná, hogy efféle házasságok minél gyakrabban jöjjenek létre.

45. kép. Néger bélyegek uralkodó öröklődése. *Bond* felvétele.

46. kép. Az orientáli vér átütő ereje. *Mödlinger G.* felvétele.

S ha csak ennyiből állna a kereszteződés, valóban nem sok okunk volna a magyar-zsidó házasságoktól irtózni.

Amde az a baj, hogy az öröklés folyamata az első nemzedéssel nem ér véget s hogy az elsőfokú ivadék teljesen elfogadható, sőt bizonyos exotikus érdekességgel fűszerezett megjelenésképe nem marad meg, hanem már a második nemzedéskoron szétesik s az ilyen félvérek házasságából a *Mendel*-féle széthasadó öröklésszabálynak megfelelően három zsidó és egy nemzsidó küllemű gyermek születik.

Ezt az öröklésszabályt illusztrálja az axolotl képe (44. kép), melyen az elsőfokú félvérkorcsok kereszteződéséből létrejött második nemzedéskoron három feketetarka és egy fehér utód jelenik meg.

Mondanom sem kell, hogy a feketetarka axolotl a hatalmas szám-beli túlsúlyban levő zsidó gyerekeket, a fehér pedig a magyar megjelenésű ivadékot példázza.

Ebből világos, hogy a magyar-zsidó házasságból született félvérek a második nemzedéskoron 75% zsidó és csak 25% magyar megjelenésű utódot hoznak létre s ámbár a zsidó külleműek közül csak 25% örökít tisztán, míg a megmaradó 50% a következő nemzedéskoron ismét 3 : 1. illetőleg 1 : 2 : 1 arányban továbbhasad, mindazonáltal nyilvánvaló, hogy a zsidó ivadék óriási túlsúlyban van a magyar fölött!

Ez a mozzanat az, mely a zsidó fajta szempontjából első szempillantásra annyira előnyösnek látszik hogy teljesen érthető, ha a zsidók minden alkalmat felhasználnak, hogy vérüket ráoltsák a magyarságra, mert ennek révén hatalmasan megszaporodik a zsidó megjelenésű félvérek száma, akik pedig nemcsak testükben, hanem lelkükben is közelebb állnak a zsidó, mint a magyar fajtához.

Amde ez az előny alapjában véve csak látszat, mert aki így gondolkodik, az megelégedzik egy *Darwin* által megállapított nagyfontosságú törvényről, melyet „Animals and Plants under Domestication” című művének „Keresztezés, mint a visszaütés okozója” című fejezetében¹⁰⁴ számos példa kapcsán behatóan ismertetett.

E szabálynak az a veleje, hogy ha két mesterségesen kitenyésztett, egyszínű, állandó korcsfajtát összepárosítunk, akkor ivadékaik a tarkaszínű törzsfajtákra ütnek vissza.

Darwin tapasztalatainak megfelelő az itt bemutatott, *Bateson* jeles könyvéből¹⁰⁵ való kép, amelyen két hófehér tyúkféle kereszteződéséből létrejött ragyogó sárga és vörös tollú, fácánkakashoz hasonló és barnatarka, fogolytyúkra emlékeztető ivadék látható (47. kép).

Hasonló eredménnyel jár a magyar-zsidó félvérkorcsok házassága, mire nézve megjegyzendő, hogy a félvérek, talán azért, mert mint 48.

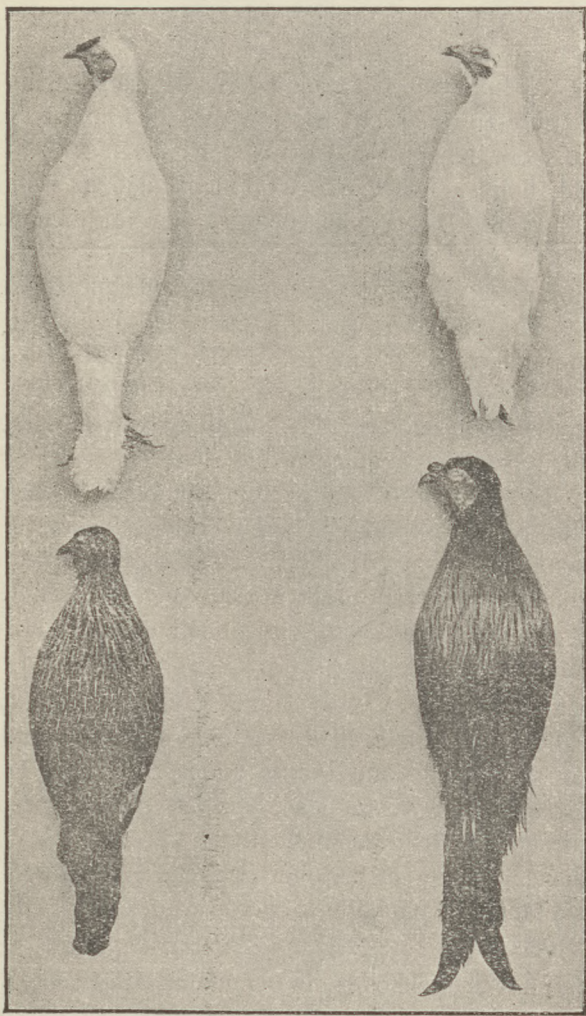
¹⁰⁴ *Carus* V. fordítása, II., 1862, 52, 116. lap.

¹⁰⁵ *Bateson* V., *Mendels Vererbungstheorien*, 1914, IV. tábla.

képünkön látjuk, általában nagyon szépek s valami ösztönszerű érzéssel találhatnak egymásra. Ilyen esetben sohasem mondhatjuk meg, hogy az a sok afrikai (berber, felláh, mór, hamita, kaffer, hottentotta stb.) vér,

mellyel a zsidóság 3500 év alatt teleszedte magát, hol és mikor, melyik utódon ütközik ki?

A magyar-zsidó házasságban a szülők merőben idegen, tehát ellenséges csiraplasmái kötődnek össze s az idegen fehérje kiszólitja a zsidó szülő csirasejtjeiben szunnyadó afrikai vérelemek együtt-hatóit, minek következtében a magyar-zsidó kereszteződésből sokszor nagyon jellegzetesen afrikai fajtájú bélyegekkel felruházott gyermekek születnek. Gyapjas haj, élesperemű széles ajak, kaffer fül, nálunk szokatlan kéz- és lábtartás, idegenszerű járás, fekete-sárga bőr, rézsutosan előredűlő (prognath) állkapocs, sűrűn, gyakran bundaszerűen szőrös hát, mell és váll, stb., — mindez azért, mert a két idegen fajú, tehát ellenséges csiraplasmák nem egyesülhet

47. kép. Korcs fehér tyúk és fehér selyemkakas tarkaszínű ivadéka. Bateson felvétele.

harmonikusan, hanem az egyik életre kelti a másikat lappangó tulajdonságait.

Igy jelennek meg a magyar-zsidó félvérek és ivadékaik sorában a gyapjas fejű és gyűrűs szájú „fehér néger”, kaffer fülű bántuk s más

hasonló exotikumok, — aligha nagy gyönyörűségére a nemzsidó szülőknek és rokonságának.

Pedig itt nem is az esztétikai szempont a lényeges, hanem inkább az az élettani vizsgálatok által bőségesen igazolt törvényszerűség, hogy „az ember lelkülete csak fajiságának függvénye“, minek következtében pl. a gypjas haj, az élesperemű száj, vagy a rézsutos állkapocs nemcsak a négervérűségnek kifejezője, hanem a néger lelkületnek is sokatmondó jele.

S főleg ez az utóbbi lehetőség, vagyis a zsidóvérben foglalt alacsonyrendűemberfajták vérjárulékainak kiütközése az, ami miatt tiltakoznunk kell a magyar-zsidó vérkeveredés ellen, mert ez a szerencsétlen összeköttetés *nemcsak testileg, hanem lelkületében és jellemében is megrontja a magyarságot, anélkül, hogy javára válnék a zsidóságnak!*

Ezek nagyon súlyos szempontok, amelyek belevágnak az alkotó természet örök törvényeibe. Ezeket nem lehet politikai messzelátóval szemlélgetni, hanem meg kell érteni és megszívlelni s a megadódó tanulságokat intézményesen kell megrögzíteni, nevezetesen *törvénybe iktatott, tiszta és határozott foglalatban kell a nemzet köztudatába bevinni.*

Erre, a magyar nemzet létérdekeivel kapcsolatos munkára hívom fel a magyar törvényhozás tényezőit, mert a vérség törvényei minden emberi alkotmánynál hatalmasabbak s mostanság, amikor 1800 millió ember küzd a föld hátán a megélhetésért, csak az a nemzet s az a faj biztosíthatja fennmaradását, amely be tudja látni, hogy „a fajta valami isteni, valami lényünkön kívül eső s vele mégis bensőségesen egybeforrt

48. kép. Olasz apa és japán anya gyermeke. Bätz telvétele.

kinyilatkoztatás, amelytől sohasem lehet elválni, csak benne felolvadni, csak vele eggyé lenni.¹⁰⁶

Ha már az eddig feltárt okok miatt is kerülnünk kell a magyar-zsidó vérkeveredést, mennyivel inkább meghatványozódik ez a kötelességünk, ha arról sem feledkezünk meg, hogy *a zsidó vér sokkal nagyobb mértékben hajlamos mindenféle betegségre, mint más emberfajtáé.*

Pilcz A. bécsi orvos, a Wiener Klinische Wochenschrift 1901. évfolyamában számos összehasonlító adatot tett közzé, melyekből kiténik, hogy nincs olyan idegbaj, mely sokkal nagyobb százalékban ne lepné el a zsidókat, mint a másfajúakat.

Igy pl. százezer ember közül

általános elmezavarban	7·62	nemzsidó	mellett	13·44	zsidó
időszakos	1·99	„	„	4·86	„
szerzett hülyeségben	6·79	„	„	10·70	„
agylágyulásban	7·77	„	„	11·07	„

szenvedett.

Ezenkívül a zsidóknál igen gyakori az öröklött cukorbetegség. Így pl. Budapesten 1905—1907-ig százezer lakos közül csak 5·9 nemzsidó, de 23·9 zsidó halt meg cukorbetegségben.¹⁰⁷

Ismeretes továbbá, hogy a szervi szív- és vesebetegség, nemkülönben a siketnémaság is nagyon gyakori a zsidóknál, azonban minden betegség közül mégis főképen az idegrendszer bántalmaiban vezetnek.

E tapasztalat alapján egyes szerzők már specifikus *psychosis judaica*-ról beszélnek, annál inkább, mert míg pl. a hisztéria minden más emberfajánál par excellence női betegség, addig Izrael gyermekeinél *Fishberg* newyorki zsidó orvos szerint „a férfiak privilégiuma.”¹⁰⁸

Mindezeket végigtekintve könyörtelenül fel kell állítanunk a tilalomfát s minden eszközzel meg kell akadályoznunk a magyar-zsidó vérkeveredést, mert ennek megengedése a magyar néptest s az egész magyar nemzet ellen való bűn.

S ha valakit nem győztek volna meg eléggé fentebbi fejtegetéseim, az forduljon a jeles *Eugen Fischer* nagyírú munkájához és tanulja meg a délnyugat-afrikai korcsok példáján, amit minden fajtát szerető embernek tudnia szent kötelessége.

Fischer, a freiburgi egyetem jeles anthropologusa, a helyszínén tanulmányozta az északi fajtájú búrok és a kaffer eredetű hottentották

¹⁰⁶ A. Wirth, Rasse und Volk, 1914, 7. l.

¹⁰⁷ Binstock B. és Nowossjelski, Todesursachen bei den Juden in Petrograd; Blätter z. Demorg., Statist. u. Wirtschaftskunde der Juden, 2. évf. 1914. 4. sz.

¹⁰⁸ Maurice Fishberg, Die Rassenmerkmale der Juden, 1913, 147. l.

korcsait s idevágó gyönyörű munkájában arra a végső következtetésre jutott, hogy ámbár a szóbanforgó korcsok több tekintetben nagyon sikerülteknek mondhatók, mégsem engedhető meg, hogy bár csak egy csepp kaffer vér is jusson a germán néptestbe.

Nem akarom azt mondani, — olvassuk könyvében¹⁰⁰ — hogy meg kell vetnünk az olyan férfit, aki hottentotta asszonyt vagy félvérleányt vesz feleségül, de a vele való érintkezést meg kell szüntetnünk. Ezzel kettétörte a hidat, mely őt népével összekötötte, mert utódai megint csak ízig-vérig benszülöttek lesznek“.

Fischer professzor egyénileg nagyon megkedvelte a rehobothi korcsnépet s hajlandó neki minden kedvezményt megadni, azonban fajtáját az elkafferesedéstől féltvén felállítja a tilalomfát, hogy „maradjanak csak benszülöttek, akikből soha egyetlen egyet sem volna szabad a mi fajtánkba fölvenni.“

Én is csak ennyit akarok. Mint egyéneket nem bántom a zsidókat, sőt nagyon igazságos vagyok velük szemben, mindazonáltal minden eszközzel megakadályozandónak tartom, hogy bár egy csepp vérük is beszivárogjon a magyar néptestbe, mert *a magyar-zsidó házasságokból mindig csak zsidók szülehetnek!*

Ha nem akarunk végképen elzsidósodni, akkor legalább ezentúl teljesen ki kell rekeszteniünk a zsidókat minden közösségből. Ez jelenleg a mi legfontosabb feladatunk.

Természetesen nem mindenki vélekedik így a zsidó fajtáról. Vannak, akik el vannak ragadtatva a zsidóktól; hogy miért, azt ők tudják, én csak sejtem, hogy ott rendszerint valamilyen zsebkötélkei kapcsolat áll fenn.

Például akiről a sors anyagi tekintetben mostohán gondoskodott s mégis nagyigényű életet él, nyílt házat visz, vagy költséges kedvteléseknek hódol, az ehhez való aprópénzt többnyire a zsidók szolgáltatják, természetesen *megfelelő ellenérték fejében.*

Becsületes őszinteséggel csak a minden tekintetben független ember foglalhat állást a zsidókérdéssel szemben. Azonban a függetlenséget nem a nagy vagyon, vagy a fényes állás biztosítja, hanem *az ép lélek s az abszolút igénytelenség*, mert a ki szegény és költséges kedvteléseknek hódol, az előbb utóbb a zsidók járszallagjára kerül.

Azon, hogy a zsidók minden emberfajta közt a magukét tartják a legkiválóbbnak, megütköznünk sem szabad, mert hiszen ennek fordítottja volna a csodálatos.

¹⁰⁰ *Eugen Fischer, Die Rehobother Bastards, 1913, 303. stb. lap.*

Nagyon jellemző e tekintetben egy nagyhirű zsidó orvos *Grotjahn Alfréd* véleménye, melyet nemrég megjelent könyvében fektetett le.

A szociáldemokrata szerző a berlini egyetemen a szociális pathologia professzora s most öt más zsidó orvossal szövetkezve napvilágra bocsátotta műve 3-ik kiadását,¹¹⁰ melyben efféle őszinte vallomások foglaltatnak:

„A néprajz bizonyára véglegesen belátta, hogy az emberfajták teljes egyértékűsége pusztá álom volt“, ami egy szociáldemokrata szájából nagyon meglepő, de szinarany igazság.

A fajták értéke — mondja tovább — kultúreredményeiken állapítandó meg s itt három fajtát, illetőleg fajtakeveréket talál kiváló értékűnek, ezek: „a zsidó, a germán, a román, de mindennekfelett a zsidó!“

Ha ez igaz volna, akkor minden másfajtájú embernek megoldott saruval kellene a zsidók nagysága előtt leborulnia, azonban ha az objektív kritika reflektorával világítunk be e kérdés velejébe, csakhamar rájövünk, hogy ez az állítás a szerzőnek csak afféle kópésága, mint a mikor ugyanebben a könyvében (120. l.) a mellett kardoskodik, hogy a német nép egészségügyi okokból (!) köteleztessék a zsidóknál szokásos operáció bevezetésére.

A szerző bizonyára jól ismeri Mózes I. könyvét, melynek 17-ik fejezetében Jahve, a zsidóisten, szövetséget köt Ábrahámmal s neki és az ő magvának adja az idegenek országát, azonban kiköti, hogy „minden, ami himnemű, viselje a bélyeget s ez legyen a velem és veletek kötött szövetségnek a jele“.¹¹¹

Nyilvánvaló tehát, hogy ha a német nép *Grotjahn* javaslatát elfogadná, ezzel a zsidók előtt *Jahve népéhez tartozóvá válnék* s ha nem is rögtön, de bizonyára nagyon rövid idő alatt lehullna a németek és a zsidók közt fennálló korlát és az „egy akol, egy pásztor“ elve hamarosan megteremné gyümölcsét, — akárcsak a hajdani Kazárországban, melynek népe a zsidó vallás- és zsidó erkölcsök föl vételével ásta meg sirját.

Máskülönben teljesen érthetetlen, ha *Grotjahn* a kulturális termelés alapján tartja a zsidó fajtát a legkiválóbbnak, mert a zsidó nép sem önálló államisága idejében, sem a diaspora óta nem alkotott igazi kulturértékeket.

Wahrmund prof. már 44 évvel ezelőtt kimutatta, hogy még az ó-testamentum, melyre pedig a zsidók oly nagyon büszkék, még az sem

¹¹⁰ A. *Grotjahn*, Soziale Pathologie. 3. kiad., Berlin, 1923.

¹¹¹ Th. *Fritsch*, Der Falsche Gott, 8. kiad., 1921, 28. l.

az ő alkotásuk, hanem az egyiptomi, babyloniai, aszíriai, elamita és más kulturkörökből származik.¹¹²

Ami pedig a zsidóknak a diaspora óta tanúsított kulturális tevékenységét illeti, *erről mai nap már nagyon sok nép fájdalmas panasza beszél.*

Mert a zsidóság az emancipáció óta nagy mohósággal vetette rá magát a kultúra minden ágára, azonban lényre sajátosságát, helyesebben faja lelkületét sehol sem tudta megtagadni, miértis működése mindig abban csúcsosodott ki, hogy *más fajták szellemi termelését előbb elsajátította, azután teljesen magához ragadta s végül a maga egyéni és faji érdekeinek szolgálatába állította.*

Ez a nagyfokú élelmesség magában talán nem is lett volna oly nagy baj, hanem sokkal veszedelmesebbé vált a zsidók bekapcsolódása azáltal, hogy gazdanépeik kulturális alkotásait elsilányították, eredeti zománcától megfosztották s erőteljes és emelkedett szelleméből kivetköztették, végül pedig teljesen meghamisították, amennyiben *a maguk felületes, sivár rationalismussal átítatott lényük mázával vonták be.*

A zsidó a szellemi alkotás egyetlen területén sem bizonyult önálló termelőnek, mert, mint az anyagi lét minden viszonylatában, úgy a szellemiek terén is a kizárólagos közvetítő szerepét tölti be.

Wiese valóban találóan mondja,¹¹³ hogy „a zsidó a született közvetítő a lángelme és a tömeg között“, csak hogy a zsidó a fogalom terjedelmét a fogalom tartalmával cserélve össze meg van győződve, hogy ennek révén ő maga is részesévé lett a termelésnek, még pedig oly mértékben, hogy nélküle igazi termelés már nem is képzelhető.

Sajnos, másfajúak is, még pedig főleg kultúrpolitikusok vannak e tévhittel átvívódva, akiket félrevezet az a tagadhatatlan adminisztráló tehetség, mely a zsidónak még a tudományban is legfőbb jellemvonása.

Annyi bizonyos, hogy a zsidót az ő közvetítő tevékenységében egyes mozgékony, kitűnő tájékozottság, találékonyság és sokoldalúság jellemzi, mindazonáltal izgatott és csapongó fantáziájánál fogva mélyebb elmerülésre képtelen, úgy hogy mindig a külszínhez tapadó, pillanatnyi sikereket hajszoló és kapkodó lény nem tud a gyakorlati szempontokon felülemelkedni.

A zsidó nem analitikus, hanem synthetikus elme, azonban soha sem a tárgy belső lényege, hanem mindig annak célja érdekli. Az, hogy valamely tárgy, jelenség vagy eszme szép, nemes, magasztos, avagy rút, ocsmány vagy hitvány-e, a zsidót teljesen hidegen hagyja,

¹¹² Adolf Wahrmund, Babylonierthum, Judenthum und Christenthum, 1882.

¹¹³ Wiese, Deutschtum u. Judentum; Neue jüdische Monatshefte, I. évf., 1917

mert mindig csak azt az egy kérdést intézi hozzá: mire való s miképen hasznosítható?

Ez a rideg, sokszor kiméletlen, sőt kegyetlen rationalismus hozza magával, hogy a zsidónak minden: *üzlet*. Ennél sürgősebb és komolyabb életcélt nem ismer s ennek feláldoz mindent. Ezért írhatta *Am schel Mayer Rothschild* a porosz hercegnek, hogy „az én pénzem az én becsületelem s aki elragadja a pénzemet, az elragadja a becsületemet.”¹¹⁴

A zsidónak itt lefektetett jellemzése bizonyára nagyon hézagos, azonban már e kevésből is kiviláglik, mennyire más a magyar.

A magyar lelkület kevésbé szövevényes; egyszerűbb, erőteljesebb, egészségesebb, igazabb és ösztönösebb. Azonban kár, hogy a poétalelkű magyarságban sok naivság van s hogy büszke és érzékeny természeténél fogva kevésbé tud alkalmazkodni és az élet realitásaival megalkudni.

A magyar bármilyen foglalkozási körben odaadóbb, elmélyedőbb, lelkesebb és lelkiismeretesebb a zsidónál, mert az élet követelményeit komolyabban mérlegeli s minden kötelességét mélyen átérzi, mely okból szellemi termékeit is alaposság s megbízhatóság jellemzi.

A magyar, anélkül, hogy sokat filozofálna, bizonyos intuitív megtegséget kölcsönöz műveinek, ami csak úgy lehetséges, hogy nem elégszik meg a külszín szembetűnő jelenségeivel, hanem a lényeg meglatásában, vagy esetleg csak ösztönös megérzésében keres megoldást és benső harmóniát.

Nyilvánvaló, hogy a magyar és a zsidó lelkület ily szöges ellentéte mellett egyszerűen lehetetlen, hogy ez a két emberfajta közös ideálokat kövessen. Lehetetlen, hogy a magyar osztozni tudjon a zsidó törekvéseiben s ép oly lehetetlen, hogy a zsidó átérezhesse azt, ami a magyart heviti.

A zsidó lénye formájában ugyan távolbaható, mert a maga érdek körébe von mindent, ami érdeklődését felkelti, mindazonáltal forrása nem gazdagabb, mint a magyaré, mert csak addig terjedhet, ameddig faji constructiójának élettani szűk határai engedik.

Mindezekből világos, hogy mind a két fajtanak külön faji eszmé nye van, amely nem részese s nem kiegészítő része az általános embernek, hanem valami, minden külső befolyástól elvonatkoztatott belső érzés. Örök tűz, melynek hamva nincs s lángja sem látszik, de amely ott izzik a lélek mélyén, hogy boldogságot fakasszon, vagy örvénybe sodorja hordozóját, aszerint, hogy milyen forrásból táplálkozik.

Az általános emberi ideál, amilyen az egészség, műveltség s a

¹¹⁴ T. Fritsch, Der Falsche Gott, 8. kiad.

vagyonszerzés vágya, az emberszeretet, könyörületesség, akaraterő, kitartás stb., mozgó rugóiban az egész világon egyforma, mert ezek a lelki tulajdonságok és törekvések csak az emberi szervezet szabványos funkcióinak függvényei, azonban a faji eszmény mindezen felülemelkedő valami, mely mint életművelet ahhoz a bizonyos, fajilag kikülönytöltött vér-, ideg- és csirasejthez s a bennük foglalt határozott alkatú és különleges energiák színhelyéül szolgáló faji fehérjékhez van kötve. *S ez az a pont, ahol a magyarság és a zsidóság útja örökre elválnak!*

Itt megmásíthatatlan természeti törvények uralkodnak, a melyekből a magyarságra is az a szent kötelesség hárul, hogy fajtát megbe-
csülje és megőrizze s faja eszményét magasra emelje.

Ennek az eszménynek pedig úgy hódolunk a legnemesebben, ha fájában hozzánk méltó, tehát rokonvérű élettársunk oldalán, vele meg hitt szövetségben, tiszta és bensőséges családi életet élünk s alkalmat adunk a természet isteni eredetű törvényeinek, hogy egy testében ép, lelkében emelkedett, hazafias érzésű s fájára büszke nemzedék nevelkedjék, amely majd, ha ütött az óra, mennydörögve harsogja a trianoni hóhérok fülébe: „Nem, nem, soha!”

